

Debatten van de provincieraadszitting

30 november 2005

De heer voorzitter

Dames en Heren Collega's,

Ik houd eraan – in opdracht van de voorzitter – tijdig deze zitting aan te vangen, gelet op het grote aantal tussenkomsten voor het beleidsdomein van de heer gedeputeerde Jean-Pierre Van Der Meiren, zijnde welzijn en gezondheid en vervolgens cultuur, kunst en oudheidkunde.

Wij beginnen met welzijn en gezondheid. Er zijn maar liefst 17 interpellanten en de gedeputeerde zal op het einde van de 17 reguliere ingeschreven interpellaties antwoorden.

Vijfde gedeputeerde Jean-Pierre Van Der Meiren

P.104-109	169 ONTWIKKELINGSHULP
P. 300-309	761 JEUGDZORG
P. 412-443	869 SOCIALE EN GEZINSVOORZIENINGEN
P. 444-453	872 GEZONDHEIDSZORG

Mevrouw Lafkioui

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Gedurende mijn vijf jaren in de provincieraad heb ik het genoeg gehad om een aantal sociale thema's van dichtbij te beluisteren en te beoordelen. Mijn fractie en ikzelf vinden het dan ook goed om eens een balans op te maken van het sociaal beleid van deze legislatuur.

Gezien de sociale thema's zo uitgebreid en vaak ook zo technisch zijn, beperk ik mij tot een aantal hoofdthema's en een aantal algemene kritische bedenkingen.

Laten we eerlijk zijn : het provinciebestuur en gedeputeerde Jean-Pierre Van Der Meiren dragen een warm hart voor de sociale noden van de bewoners van Oost-Vlaanderen. Er bestaan heel wat subsidiereglementen waar gelijk welke burger, vereniging of vzw beroep kan op doen.

Op deze manier proberen we ons steentje bij te dragen voor de sociale thema's in Oost-Vlaanderen. Maar of deze altijd wel een goed effect hebben, is natuurlijk nog een andere zaak. Maar daar kom ik straks, bij de algemene kritische bedenkingen, op terug.

Eerst enkele dossiers waar het provinciebestuur op een positieve manier opereert en stimuleert.

Het jeugdwerkbeleid is uitgegroeid tot een volwaardige en degelijke visie op de jeugd van vandaag en het provinciebestuur probeert via acties jongeren zoveel mogelijk te stimuleren tot activiteit of participatie aan jeugdverenigingen.

Enkele belangrijke toekomstperspectieven dienen zich wel aan, zoals onder andere de toegankelijkheid van het jeugdwerk naar andere doelgroepen, kansarme jongeren en allochtonen.

Ondanks de goede pogingen van organisaties, zoals Cojema en anderen, om kwetsbare jongeren erkenning te geven in het jeugdwerk, blijven de resultaten beperkt op het terrein zelf.

Uit het nieuwe decreet van minister Bert Anciaux – het decreet voor 2006 - blijkt ook dat het knelpunt van culturele diversiteit blijft bestaan en dat er dringend meer werk van zal moeten gemaakt worden.

Onze verantwoordelijkheid in het jeugdwerk heeft niet alleen een sociale maar ook een maatschappelijke functie. Willen we voorkomen dat jongeren die zich meer en meer uitgesloten voelen en niet meer kunnen aansluiten bij andere jongeren gaan rondwalen en later in de problemen geraken, dan moeten we er morgen werk van maken om deze jongeren het gevoel te geven dat ze erbij horen.

Een ander dossier is de samenwerking en solidariteit met buitenlandse projecten.

Dit heeft de laatste jaren een ruime démarche gekend, zoals onder andere Buzau.

Onlangs is de tienjarige samenwerking gevierd. Ik was gelukkig ook één van de genodigden en aanwezigen en ik moet eerlijk zeggen dat de aanwezigheid van de mensen aldaar en de samenwerking mij geroerd heeft.

Ook al heeft onze fractie soms kritiek gehad op het geïmporteerd medisch model, specifiek voor de thuiszorg, toch kan ik mij niet ontdoen van het feit dat we ter plaatse wel degelijk zinvol werk doen. Zeker als ik de beelden gezien heb van een reportage op AVS van een paar weken geleden.

De dankbaarheid van de mensen ter plaatse is enorm en hartverwarmend. Zelfs zo warm en goed dat men geneigd zou zijn om deze relatie eeuwig te laten voortduren terwijl dit eigenlijk niet de bedoeling zou mogen zijn, denk ik.

Is het niet belangrijk om het project en de mensen ter plaatse op langere termijn zelfbesturend te maken? Eigenlijk bereikt men pas dan zijn uiteindelijke doelstelling van emancipatie.

Maar, natuurlijk, zoals ieder ouder het wellicht er moeilijk mee heeft om zijn kind voor het eerst los laten, is het belangrijk dat het provinciaal bestuur ook dit "liefdeskind" op langere termijn kan loslaten. Pas dan kan het provinciebestuur weten of het geslaagd is in zijn opzet, namelijk het emancipatorisch werken of het verzelfstandigen van mensen en groepen in de medische hulpverlening in Buzau.

Een ander thema is arbeidszorg.

Ik ga hier niet lang over uitweiden want onlangs heb ik daarover nog een tussenkomst gehouden.

Ik vind dat we daar zeer goed werk leveren. We hebben een zeer duidelijke visie en een zeer goede samenwerking opgebouwd. Alleen vind ik het jammer dat de knelpunten die ook hier gekend zijn nog veel te weinig door de Vlaamse regering worden erkend, maar ik erken ook daar de beperktheid uiteraard van dit niveau.

Ik weet ook wel dat de inspanningen vanuit dit niveau wel gebeurd zijn en dat de aanzet er ook geweest is om de knelpunten aan te pakken, maar dat het dus jammer genoeg op een ander niveau blijft zitten.

Dan kom ik bij de punten waar het provinciebestuur en de gedeputeerde, naar mijn gevoel, eerder kansen laten liggen of er een minder positieve evolutie aanwezig is.

Het huisvestingsbeleid en dan heel specifiek het woonwagengebeleid.

Zoals ik in mijn tussenkomst van 13 november 2003 heb vermeld, is er eigenlijk tot hiertoe weinig gebeurd op dit vlak.

Sinds deze legislatuur is er weinig of niets gebeurd op vlak van het woonwagengebeleid.

De doelstelling om een aantal doortrekkersterreinen te realiseren met een opvangcapaciteit voor een honderdtal doortrekkende gezinnen is eigenlijk niet gehaald geworden. Er zijn wel subsidies voorzien voor een doortrekkersterrein in Gent, maar op dit moment – dus 2005 - bestaat er zo goed als geen doortrekkersterrein in Vlaanderen waardoor de woonwagengebewoners zich eerder illegaal her en der gaan plaatsen, wat op zich dan weer andere sociale en maatschappelijke gevolgen teweegbrengt.

Voor wat betreft het gelijkekansenbeleid is er een goede aanzet geweest tot het stimuleren van gelijke kansen voor onder andere holebi's door de subsidiëring van een personeelslid van de vzw Casa Rosa, maar het blijft nog steeds beperkt ondanks de veelvuldige vragen van de organisatie zelf.

Op vlak van het gelijkekansenbeleid naar andere doelgroepen toe blijft het voor mijn fractie en mezelf toch eerder povertjes.

Ik ga niet heel mijn gelijkekansenbeleidbetog opnieuw doen. Op dit vlak vind ik dat ik al vrij veel initiatief genomen heb, maar één zaakje nog. En het is niet zozeer gedeputeerde Van Der Meiren zijn thema, want het interne gelijkekansenbeleid ligt bij gedeputeerde Vercamer.

Ik vind het nog altijd jammer dat het gelijkekansenbeleid, of eerder het diversiteitsbeleid, toch nog folkloristisch ingevuld wordt. Ik verwijs ook naar mijn interpellatie van vorig jaar over het diversiteitsplan.

Ik mis toch enige continuïteit in heel het diversiteitsbeleid :

- waar willen we eigenlijk naartoe?
- welke stappen moeten ondernomen worden om die doelstelling te realiseren?

Eigenlijk zou het diversiteitsplan dat twee jaar geleden werd gemaakt, moeten geëvalueerd worden en ik ben dan ook benieuwd naar de resultaten die men al heeft bereikt op dit terrein op dit moment.

Tenslotte is het werken met doelgroepen, het klassieke categoriaal werken, blijkbaar toch passé.

Ik krijg signalen vanuit de sector dat blijkbaar het categoriaal werken een negatieve bijklank heeft gekregen. Er worden nog heel vaak projecten onder het matje van diversiteit geveegd waardoor we meer specifieke projecten naar bepaalde doelgroepen niet meer kunnen realiseren of waardoor die minder aan bod komen.

Dat vind ik dus wel jammer en een knelpunt.

Tot zover een aantal sociale thema's die de laatste jaren voor mij toch en voor mijn fractie belangrijk waren.

Mijnheer de Voorzitter, Collega's, toch nog een aantal kritische bedenkingen over het algemeen sociaal beleid.

Het provinciebestuur heeft, zoals ik aan het begin zei, een zwak voor sociale thema's en wil naast de andere overheden ook graag een steentje bijdragen.

Op zich geen probleem, maar door de overijverigheid van dit bestuur gaat men vaak in op iedere vraag en iedere behoefte die zich voordoet of geformuleerd wordt waardoor het subsidiebeleid zeer versnipperd is.

Ik neem maar één voorbeeld, namelijk het Vereffeningsfonds en Roppov in het artikel boek pagina 430. Zonder mij inhoudelijk uit te spreken – want ik ken de sector wel een beetje - over de zinvolheid van die twee projecten, vind ik het toch wel bizar dat wij als provinciebestuur alweer de gaatjes moeten dichtendie een andere overheid voor een stuk maakt of nalaat te vullen.

Deze beide projecten behoren eigenlijk tot het Vlaamse niveau en zouden niet door ons moeten opgenomen worden. Dit is natuurlijk maar één voorbeeld en ik zou er gerust nog andere kunnen vermelden, zoals onder andere het kinderopvangreglement, maar dit zou ons wel te ver leiden.

Soms durft het provinciebestuur deze knoop wel doorhakken, zoals het subsidiereglement van de speelpleinwerking dat onlangs aangepast werd omdat de noden en behoeften op het terrein gewijzigd waren en omdat men gezien heeft dat die anders kunnen ingevuld worden. Maar deze kleine kunstgrepen kunnen jammer genoeg niet beletten dat het sociaal beleid nog al te vaak een soort lappendeken blijft.

De conclusie van onze fractie is duidelijk : een goede balans opstellen en het duidelijk afwegen van prioriteiten is blijkbaar moeilijk voor het provinciebestuur.

Misschien kunnen wij jullie al op weg helpen met de volgende vragen duidelijk te stellen :

- welke zaken dienen opgenomen te worden door de provincie en welke zaken dienen eigenlijk niet opgenomen te worden?
- waar kan het provinciebestuur daadwerkelijk iets realiseren?
- welk positief effect heeft de financiële interventie van het provinciebestuur op het terrein zelf?

Dit zijn niet zo moeilijke vragen naar mijn gevoel, maar men moet wel durven “nee” zeggen en dat is iets waar het provinciebestuur blijkbaar toch wel moeite mee heeft.

Ik was dan ook zeer aangenaam verrast te horen dat de gouverneur – hij is jammer genoeg niet aanwezig - blijkbaar dit standpunt deelt en ik kan me volmondig scharen achter het citaat op pagina 29 van zijn boekje : “Er is eerder teveel visie. Men wil teveel zijn best doen en teveel iedereen tevreden stellen.”

Dat is natuurlijk wel moeilijk.

Nog een laatste kritische bedenking inzake de provinciale adviesgroepen.

Voor ieder thema werd er een adviesgroep opgestart zoals onder andere senioren, huisvesting, jeugdwerk, enz.

Het is een zeer ingewikkeld systeem van provinciale adviesgroepen en platformen en stuurgroepen en ik heb zo een keer gegrasduind in het jaarboek 2004 :

- het Platform Arbeidszorg of PAOV;
- de Provinciale Adviesraad voor Senioren of PAS;
- het Platform Algemeen Welzijnswerk of PAWO;
- het Provinciaal Platform voor toegankelijkheid;
- het Provinciaal Platform Gehandicaptenzorg;
- de Provinciale Woonraad, enz.

Ik stel me dan ook de vraag : welke bijdrage leveren deze adviesgroepen aan het algemeen sociaal beleid? Dus concreet : leveren deze adviesgroepen een reële bijdrage in de besluitvorming? Daar is het natuurlijk wel om te doen.

Tenslotte kosten deze adviesgroepen het provinciebestuur toch een pak geld en lijkt het me meer dan zinvol om ze eens tijdig en grondig te evalueren op hun toegevoegde waarde.

Laat het duidelijk zijn dat ik de inzet van het provinciebestuur in het sociale luik waardeer, maar het is voor mijn fractie en mezelf niet altijd duidelijk in hoeverre het provinciebestuur een meerwaarde kan betekenen in heel het sociaal landschap waar al te vaak al zoveel andere actoren en overheden actief zijn.

Ook hier een oproep om toch een meer gecoördineerd en geïntegreerd beleid uit te stippelen voor het provinciaal sociaal beleid.

Dank u.

De heer Veys

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Ik denk dat ik ten dele kan aansluiten bij de woorden van de vorige spreekster inzake de waardering van het provinciaal welzijnsbeleid. Ik heb trouwens nog eens de moeite gedaan om mijn tussenkomsten van de voorbije jaren door te nemen en mits een aantal kritische kanttekeningen heb ook ik mij altijd proberen te verzoenen met het provinciaal welzijnsbeleid en daarvoor ook mijn waardering uitgesproken.

Desalniettemin wil ik toch enkele kritische bemerkingen maken.

Eenzijds verwijs ik daarvoor naar de bespreking van de algemene beleidsnota en het cijfermateriaal op de commissie Welzijn.

Daar waar ik gisteren nog mijn lof kon uitspreken over de commissiewerking, wil ik nu toch mijn ongenoegen laten horen voor de wijze waarop voorliggende documenten vooraf op de commissie werden besproken.

Ik vermoed natuurlijk dat het een beetje in het licht is gekomen tijdens één van mijn tussenkomsten van de vorige maand, waar ik bemerkte dat de gedeputeerde nogal opvallend afwezig was tijdens de laatste helft van dit jaar op de commissies en ik toch aandrang op een aanwezigheid van de bestendige deputatie die toch zo collegiaal haar beslissingen treft.

Toen ik de opmerking hier in de zitting maakte, zei men : "Is er een probleem geweest? Het politieke antwoord geef ik hier en het technische antwoord kan mijn administratie geven." Die heeft dat dan ook gedaan.

Op de laatste commissie, waar ik toch de belangrijke documenten van deze begroting wenste te duiden en te bespreken en vooral een aantal technische vragen had voor de commissie, een beetje ingaande op de subtiele wenken van de bestendige deputatie zelf, kreeg ik de kritiek dat ik technische vragen stelde maar geen beleidsvragen.

Ik meen dat dit halfroond het forum bij uitstek is om beleidsvragen te stellen en een commissie voor technische vragen dient, temeer de dienst Welzijn beschikt over een brede administratie. Toevallig staat vandaag een artikel in de krant van een VLD-boegbeeld, en het is deze keer niet Jean-Marie Dedecker, maar Vincent Van Quickenborne die een analyse maakt van hoe de provinciale administratie is gegroeid. Ik meen dat ook de dienst Welzijn mee heeft kunnen genieten van die groeigolf.

Ik ben dan ook een beetje verwonderd dat meer technische vragen - misschien in de ogen van sommigen saaie en irrelevante vragen – ook daar op hun plaats zijn en die ook recht hebben op een antwoord.

Inhoudelijk, wat betreft de bespreking van de algemene beleidsnota, wil ik eerst en vooral de ambtenaren en de gedeputeerde bedanken voor de degelijkheid en de overzichtelijkheid van het werk, zeker als we dit leggen naast het jaarverslag van de provincie Oost-Vlaanderen 2004, want voor wie zich een goed beeld wil vormen van waar Oost-Vlaanderen al mee bezig is, en deze analyse heeft ook de vorige spreker gemaakt : dat is met bijzonder veel.

Misschien is de kanttekening juist, die ook al in andere partijen is gevallen : is de provincie niet met teveel bezig? Ik heb het ook herhaald bij de bespreking van de omvorming van Pisad tot provinciebedrijf. Moeten we ons niet behoeden om niet teveel met teweinig bezig te zijn? Misschien is het wel eens goed dat men zich daarover bezint.

Als men kijkt naar de uitgaven die in de begroting 2006 zijn voorzien, gaat het toch over zeer kleine specifieke budgetten die allemaal deels misschien historisch gegroeid zijn, deels ook verantwoord zijn.

Maar wij moeten misschien een beetje zoeken naar wat de specifieke klemtonen zijn, want soms zien wij door de bomen het bos niet meer.

Collega's, wat specifiek de hoofdstukken van het beleidsplan betreft wil ik verwijzen naar het steunpunt vrijwilligerswerk.

Het is een goede zaak dat het hier komt en dat de provincie daarin haar rol speelt. Wij hebben dan ook ten volle de initiatieven die in de raad zijn genomen, ondersteund. Ik stel evenwel vast dat men in de beleidsnota zegt dat nog niet is bepaald hoe dit concreet zal gebeuren. Men kijkt een beetje naar de andere provincies en naar de Vlaamse gemeenschap, maar ik denk – naar wat ik hoor vanuit de sector van het jeugdwerk, van het vrijwilligerswerk – dat zij toch hopen dat het iets vlugger zal gaan. Ik begrijp natuurlijk ook dat men niet over één nacht ijs wil gaan, maar die vraag, die nood leeft toch al een tijdje en ik zou het een beetje spijtig vinden dat wij 2006 zullen ingaan zonder dat enige concrete feiten tastbaar zijn over in welke zin men dit gaat uitwerken.

Dat wat betreft het welzijnsbeleid.

Wat betreft het provinciaal kansarmoedebeleid.

Ook daar weet ik zeker mijn waardering over uit te spreken, maar ik stel vast dat in de beleidsnota van de gedeputeerde men stelt dat een globaler kansarmoedebeleid uitgewerkt wordt in complementariteit met het Vlaamse armoededecreet van 2003.

Het is logisch dat het provinciebestuur zich schikt naar decreten, maar als ik zie dat het gaat over een decreet van 2003 stel ik mij de vraag : waarom wacht men tot nu? Waarom gaat men zich pas in 2006 daarnaar schikken? Wat heeft men dan de voorbije jaren gedaan? Ik ga niet zeggen dat het niet zinvol was, maar het is zo precies van “men weet niet goed wat in 2006 te doen” of “men kiest voor iets dat men allang had moeten doen”.

Daar graag toch enige duidelijkheid over.

Wanneer wij kijken naar de problematiek van wonen lees ik dat men nog meer werk zal maken van een actieve ondersteuning van andere huisvestingsactoren.

Nu hebben wij in de commissie al een voorzichtige poging mogen meemaken inzake deskundigheid, begeleiding van, rond, omtrent de huisvestingsproblematiek.

Kan men ook nog iets meer duiden wat men in 2006 zal verstaan onder “een actieve ondersteuning van andere huisvestingsactoren”?

Een tweede zaak in verband met wonen is het tot mijn spijt geschrapte krediet inzake het voorkomen van koolmonoxidevergiftiging.

Men zegt dat men een campagne gaat voeren. Men heeft een aantal initiatieven in het vooruitzicht geplaatst, maar daar hoor ik niet meteen iets van.

Ik betreur het een beetje dat men het niet aan elkaar heeft gekoppeld. Er is de schrapping van dit reglement. We hebben recent in de media kunnen lezen dat deze problematiek helaas toch nog altijd actueel is. Ook daar zijn er recent nog een aantal voorbeelden van gegeven.

Dus ik betreur dat de provincie daarin haar rol niet speelt, of toch de rol die ze daarin speelt verderzet, weliswaar misschien op een bescheidener manier, want ik weet ook dat het budgettair een beetje moeilijk in de hand te houden was.

Dat lees ik in ieder geval niet in het beleidsplan.

Men zegt dat daarbij vooral gefocust kan worden op de combinatie woon-zorg. Ook daar zoekt men nog een beetje welke richting men wil uitgaan, maar ik mis hier toch concreet materiaal.

In verband met de gezinszorg lees ik inzake kinderopvang dat de piste van eventuele ondersteuning via investeringstussenkomsten voorlopig is verlaten.

Ik weet ook wel wat de problematiek is die daaraan ten gronde ligt, maar ik betreur toch dat men niet zoekt naar een alternatieve of een creatieve manier - en de provincie kan soms creatief zijn, de vzw Habbekrats is jullie daar dankbaar voor - voor deze ondersteuning inzake kinderopvang.

Wat betreft personen met een handicap lees ik dat de toepassing van het spreidingsbeleid moet resulteren in een verdere afslanking van de wachtlijsten voor specifieke zorgvoorziening.

Ik weet dat de rol van de provincie Oost-Vlaanderen niet zo betekenisvol is, zonder dit te willen minachten, maar dat zij vooral betrokken is bij de registratie.

Ik had graag vernomen hoe de provincie haar rol ziet inzake de verdere afslanking van de wachtlijsten. In zoverre ik de problematiek in Oost-Vlaanderen kan inschatten, vrees ik dat enkel de toepassing van het uitbreidingsbeleid niet zozeer grote gevolgen zal hebben voor de afslanking van de wachtlijsten.

Over de jeugd zal ik bij een volgende gelegenheid tussenkomen.

Wat betreft de ouderen wil ik mijn waardering uitspreken voor de Provinciale Adviesraad voor Seniorenbeleid. Hetzelfde geldt trouwens voor de Provinciale Adviesraad voor de Jeugd, daar waar misschien anderen opnieuw door de bomen het bos niet zien.

Ik verwijst dan naar de tussenkomst van de collega van Groen!

Ik wil er op wijzen dat sommige adviesraden decretaal vereist zijn en dat de deputatie of de provincieraad niet altijd de keuze heeft om te zeggen "we gaan dat wel doen" of "we gaan dat niet doen". Het één is vaak aan het ander gekoppeld.

In verband met gelijke kansen van mannen en vrouwen lees ik dat het provinciebestuur met partijoverschrijdende acties rond lokale en provinciale verkiezingen het gelijkekansenbeleid in de aandacht wil stellen.

Als ik luister naar partijoverschrijding in het kader van lokale en provinciale verkiezingen doet mij dat denken aan "we gaan hier een soort Staten-Generaal van de vrouwelijke mandatarissen van deze raad organiseren". Voor zover er plannen zijn, ben ik alvast blij dat het partijoverschrijdend is en dat alle partijen daarin zullen betrokken worden.

Het was bijvoorbeeld toch wel opvallend dat in het eerste jaar dat ik hier raadslid was wij een dik boek "Zeg niet te gauw : er is geen vrouw" kregen waarin geen enkele politica van het Vlaams Belang was opgenomen.

Wat betreft de noord-zuidsamenwerking behoud ik mij het recht om daar straks over tussen te komen.

Tot slot wil ik nog even iets zeggen in verband met het dossier Lemberge, dat ook redelijk uitgebreid is aan bod gekomen in de commissie.

Ik waardeer daarin de inspanningen die de gedeputeerde heeft gedaan in het verleden en nog steeds doet. Elke partner, zowel op gemeentelijk als op provinciaal vlak, ook mijn partij, heeft u daarin terecht gesteund.

Ik denk dat het heel belangrijk is dat de continuïteit in dit dossier wordt verdergezet. Maar ik betreur een beetje de manier hoe dat dossier ter sprake is gekomen en dat men in feite maar één kant van het verhaal heeft gebracht.

Ik heb mij intussen zelf verdiept in de argumentatie van de gemeente Merelbeke waarom zij eerst het nodige studiewerk wil doen. Ik vind het een beetje spijtig dat men die zaken niet gebracht heeft alvorens zware woorden te gebruiken en men in feite het dossier op niet zo een correcte manier in de raad heeft gebracht.

Dank u.

Mevrouw Claeysens

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Op het vlak van welzijn en gezondheid in het algemeen krijgen, aanvullend op het eigen beleid, tal van organisaties onze steun.

Elk initiatief is waardevol en van belang.

Reeds teveel sprekers verwezen naar de subsidies. En wanneer de gouverneur het had over de witte producten doelde hij, denk ik toch, vooral op het gebrek van eigen merknamen.

Laat mij toe, Mijnheer de Voorzitter, toch een kleine aanvulling daarop te maken en dat is dat het provinciebestuur voor welzijn en gezondheid stuk voor stuk producten aanbiedt van hoogwaardige kwaliteit.

De middelen voor de welzijnssector zijn in Vlaanderen versnipperd. Dit is niet enkel bij de provincie Oost-Vlaanderen het geval.

Als voorbeeld wil ik graag de geestelijke gezondheidszorg aanreiken. Als uitgangspunt kan ook hier worden gesteld dat emancipatie een voorwaarde is voor geestelijke gezondheidszorg. Ook bij psychologische problemen en de mogelijke oorzaken ervan zou de genderinvalshoek als uitgangspunt kunnen gebruikt worden.

Er is vandaag een schrijnend tekort aan epidemiologische gegevens met betrekking tot de geestelijke gezondheidszorg.

Depressie komt bij vrouwen gemiddeld tweemaal meer voor dan bij mannen. Hormonale factoren en psychologische kenmerken zouden deels dit overwicht kunnen verklaren. Dit verschil tussen de geslachten valt ook te observeren op het gebied van de symptomen. Depressie is een ziekte die doeltreffend kan worden behandeld.

Het probleem wordt echter niet altijd op de juiste manier aangepakt. Er is nood aan betere inspanningen, enerzijds om de bevolking te informeren over de mogelijkheid van behandeling en anderzijds voor de vorming van hulpverleners wat betreft de herkenning van depressiesymptomen.

Er zijn vele zorgverleners actief op het vlak van de mentale gezondheid en depressie, maar hun acties dienen beter gecoördineerd.

Terecht wordt in onze beleidsnota gesteld dat een beleidsplan voor de geestelijke gezondheidszorg met een langer termijnperspectief nodig is. Ik vroeg mij dan ook af, Mijnheer de Gedeputeerde, wat de rol van de provincie hierbij kan zijn.

Kan de provincie Oost-Vlaanderen de trekkersrol op zich nemen om de middelen die naar het welzijnsbeleid gaan beter op elkaar af te stemmen en ervoor te zorgen dat de krachten worden gebundeld?

Dank u.

Mevrouw Van Helsland

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Ik zou graag aansluiten bij de vorige sprekers. Ik wil hier niet praten vanuit mijn kleine ervaring in deze provincieraad, maar even aanvullend vanuit mijn wat langere ervaring in het welzijnsveld, waar ik na 25 jaar toch iets zou moeten weten van wat zich daar beweegt.

Ik denk dat de provincie inderdaad heel wat initiatieven neemt en subsidies geeft.

Ik wou toch nog eventjes aan mevrouw Lafkioui zeggen dat de provincie in de voorbije jaren heel veel werk heeft gemaakt van overleg en vooral van het betrekken van deskundigen op het werkveld in de provinciale werkgroepen. Ik denk dat het alleen maar de deuren naar het werkveld heeft geopend, de kennis binnen het werkveld naar de provincie toe heeft vergroot en vooral het respect van het werkveld naar de provincie toe heeft verhoogd.

Er zijn al heel veel dingen genoemd. De sociale kaart bijvoorbeeld is een fantastisch werkinstrument geworden voor heel wat welzijnswerkers én een info-instrument naar de inwoners.

Wat mijnheer Veys zegt over het gehandicaptenoverleg wou ik toch eventjes aanvullen dat wij toch wel iets te zeggen hebben over die centrale wachtlijst en dat wij de eerste provincie waren die dat gestructureerd hebben binnen het regionaal overleg gehandicapten, wat zeer sterk en goed gestuurd is vanuit de provincie, waar zij zowel gebruikers als voorzieningen hebben samengebracht met de multidisciplinaire teams van het Vlaams Fonds.

Ook het regionaal welzijnsoverleg heeft daar zeker toe bijgedragen.

Dus ik wil zeker pleiten voor een verderzetting van een ruim provinciaal welzijnsbeleid.

Als ik de gouverneur hoor zeggen : "hoe moeten we onze provincie bekend maken bij de bevolking?", denk ik dat welzijn één van de ingangspoorten is waar we vrij dicht tot onze bevolking komen. Daar is bijvoorbeeld onze provinciale mantelzorgpremie zeker een geschikt voorbeeld van. Alleen denk ik dat

teweinig mensen die aanvragen als ik naar de cijfers en het aantal aanvragen kijk. Ik denk dat de provincie actief werk moet maken om thuiswerkers en vrijwilligersgroepen aan te sporen tot actieve detectie van deze groep en eventueel hulpmiddelen moet aanreiken aan de diensten om te gaan kijken waar deze mensen in de thuiswerksituaties zitten.

Ik denk dat heel veel diensten premies en projectsubsidies krijgen, maar dat we moeten gaan kijken dat zij daar iets meer return geven naar de provincie toe. We moeten vragen om de tussenkomst van de provincie binnen de projecten veel duidelijker te stellen. We moeten proberen om in de eindrapporten te vragen aan diensten en organisaties om hun resultaten uit te breiden, niet te beperken tot hun eigen dienst en hun eigen regio, maar voorstellen te doen naar uitbreiding om zo grijze vlekken in het welzijnsveld voor een stuk aan te pakken.

Ik denk dat er heel veel belangrijke inspanningen worden gedaan op welzijnsvlak en dat het tijd is om dat beter te profileren naar de bevolking toe.

Dank u.

P. 34 BELEIDSNOTA : WELZIJN – STEUNPUNT SOCIALE PLANNING

Mevrouw Franssen

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

De provincie Oost-Vlaanderen heeft reeds heel wat ondersteuning geboden aan de lokale besturen in het kader van de uitvoering van het decreet lokaal sociaal beleid.

Zowel de provinciale kaart, zoals hier reeds aangegeven, het verzameld bewerkt cijfermateriaal dat ter beschikking wordt gesteld van de lokale besturen ter verfijning van hun omgevingsanalyse als de begeleiding en de coördinatie vanuit het regionaal welzijnsoverleg terzake is voor heel wat gemeentebesturen van onschatbare waarde bij het uittekenen van de krijtlijnen van hun lokaal sociaal beleid.

Die ruime ondersteuning ligt dan ook ten grondslag aan mijn vurig pleidooi dat ons provinciaal niveau inzake sociaal beleid en welzijn uitmuntend werk levert.

Ik zie collega's reeds glimlachen, sommigen grijzen, want gedreven vanuit een Oost-Vlaams temperament en mijn gekende appreciatie ten aanzien van de bevoegde gedeputeerde, durf ik zelfs te stellen dat de Vlaamse overheid wel nog een puntje kan zuigen aan ons sociaal beleid.

Het concretiseren van het decreet lokaal sociaal beleid is een heuse uitdaging op zich en tegelijkertijd een kans om van het sociaal beleid een volwaardige pijler te maken op gemeentelijk vlak. Het is dan ook in deze sector, in dit specifieke beleidsplan waar de eerste experimenten van duurzame samenwerking met de lokale actoren en participatie van het middenveld het daglicht zien. Een uitgelezen kans bij uitstek dus voor een actief partnerschap tussen lokaal bestuur enerzijds en private en semi-publieke derden anderzijds, waardoor de afstemming en samenwerking met betrekking tot de zorg- en dienstverlening vergroot.

Maar we mogen de boot dan ook niet missen.

Daarom moeten wij vanuit de provincie Oost-Vlaanderen waakzaam zijn, temeer omdat wij allemaal weten dat bij een gebrek aan middelen de sectoren van het algemeen welzijnsbeleid het eerst sneuvelen bij de gemeentelijke begrotingsbesprekingen. Zeker indien de te verwachten omzendbrieven te vrijblijvend zouden zijn naar de gemeentebesturen toe bij de opmaak van het eerste echte lokaal sociaal beleidsplan.

Zou men immers kunnen voorkomen dat de invulling van het sociaal beleid te afhankelijk wordt van de goodwill van lokale besturen die al dan niet wakker liggen van de thematiek en in concreto van de armoedeproblematiek?

Zullen we opnieuw in hetzelfde bedje ziek worden en zullen mensen meer of minder rechten hebben al naargelang de gemeente waarin ze wonen?

Stimuleren wij niet beter een zo eenvormig mogelijk sociaal beleid over heel Oost-Vlaanderen?

Ik dring dan ook aan om sterk adviserend op te treden naar de gemeentebesturen toe wat de inhoudelijke invulling van de lokale sociale beleidsplannen treft.

Via het steunpunt sociale planning en het regionaal welzijnsoverleg kunnen wij de lokale besturen aansporen om op zijn minst de belangrijkste sociale noden en knelpunten aan te pakken die zich situeren in belangrijke levenssferen van de mensen, vooral van diegenen die in armoede leven. En dan heb ik het over de betaalbare huisvesting, het klein comfort, de nutsvoorzieningen, sociale tewerkstelling, ondersteuning van de zorg, een gezondheidszorg met maar één snelheid en niet met twee, een toegankelijke gezondheidszorg, welzijn. Dan heb ik het over het stroomlijnen van het armoedebeleid, van het lokaal sociaal beleid. En dan heb ik het ook over de participatie van de kansengroepen, de inspraak van het middenveld, ik herhaal, op zijn minst.

Wij moeten de gemeenten appelleren op hun verantwoordelijkheid inzake sociaal beleid en op de voldoende middelen die zij hiervoor dienen vrij te maken in hun begroting.

Er moeten bovendien duidelijke afspraken gemaakt worden met de lokale besturen.

Het gaat niet op dat gemeentebesturen op hun subsidiariteit staan voor om het even welk beleidsdomein, behalve voor het sociaal beleidsdomein. Zij moeten hun taken en verantwoordelijkheden uitvoeren in complementariteit met het provinciale beleid.

Ik geef één voorbeeld : de ondersteuning van de gezinszorg.

De provinciale ondersteuning mag geen excuus zijn voor de lokale besturen om dit niet of onvoldoende te subsidiëren. Tenslotte is de provincie hét beleidsniveau bij uitstek om intergemeentelijke samenwerking op sociaal vlak te stimuleren en te coördineren.

Vandaar – ik herhaal mijn vraag – om in het kader van de voorziene verdere uitbouw van het ondersteuningsaanbod rond sociale planning en lokaal sociaal beleid sterk adviserend op te treden bij de concrete invulling van de lokale sociale beleidsplannen en de lokale besturen te stimuleren het sociaal beleid zo ruim mogelijk in te vullen.

Dank u.

De heer De Vilder

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Ik zou graag iets zeggen aan mevrouw Franssen.

Ik ervaar een nogal grote terughoudendheid vanuit de CD&V-fractie, bij monde van mevrouw Franssen, ten aanzien van het vertrouwen naar lokale besturen voor het uitbouwen van een lokaal sociaal beleid.

Ik zou zeggen, Mevrouw Franssen, dat wij in alle gemeentebesturen – en met veel van die gemeentebesturen hebt u, denk ik, goede banden – daarmee volop bezig zijn. Laat de uitbouw van het lokaal sociaal beleid over aan de lokale actoren die het ten volle weten en die er het best en dichtst bij staan.

Dank u.

Mevrouw Franssen

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Als ik er eventjes mag op repliceren : ik heb helemaal geen gebrek aan vertrouwen in de lokale besturen, maar ik vind wel dat het in complementariteit moet gebeuren en dat we de boot niet mogen missen. Heel

wat gemeentebesturen zijn inderdaad al goed bezig, maar ik denk dat er nog een goede begeleiding nodig is.

Dank u.

De heer De Vilder

Ik zou voorstellen dat u uw vertegenwoordigers in al die gemeenten, zoals in mijn gemeente, eens aanmaant om niet bij iedere begroting te zeggen dat we teveel uitgeven aan sociaal beleid. Geef ze misschien eens de goede raad dat ze eens naar u luisteren.

P. 36 BELEIDSNOTA : WELZIJN – PERSONEN MET EEN HANDICAP

De heer Van Landeghem

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Een behoorlijk lange wachtlijst is geen recent fenomeen. Reeds vele jaren bestaat er een structureel probleem waardoor mensen die op die dienstverlening beroep willen doen veel geduld moeten oefenen. Onzekerheid en onduidelijkheid troef dus.

Bovendien moet er, omdat de wachttijden zo lang zijn, regelmatig ingegrepen worden om “dringende gevallen” – terecht – tussen te schuiven. Reorganisatie binnen de wachtlijst is dan nodig, met nog langere wachttijden voor de anderen. Hoe langer de wachttijden, hoe groter dit probleem, op de duur wordt alles dringend.

Af en toe was er wel eens een eenmalige acties zodat de lijst wat inkortte, maar dat bleef beperkt tot eenmalige acties. Er waren geen structurele ingrepen. Het verheugt mij dan ook te lezen in de beleidsverklaring dat “een nieuwe invulling” voorzien wordt. Het klinkt veelbelovend, of niet? Hoe wil de deputatie dit in de toekomst invullen? Enkel een “coördinerende” functie? Een goede coördinatie kan wel enig soulaas brengen, maar ik hoop toch op iets meer.

Eveneens wordt aangegeven in de beleidsverklaring dat onder andere de gebruiker bij het overleg een grotere rol zal spelen. Terecht, want in het verleden werd in deze sector meer en meer alles geregeld boven de hoofden van de gebruikers heen. Het gaat tenslotte toch om hun toekomst. Begrijpelijk dat ook zij hierover desiderata en voorkeuren hebben, al begrijp ik uiteraard ook dat niet met alles kan worden rekening gehouden, maar toch.

Daarom graag een paar concrete vragen :

- hoe wil de deputatie invulling geven aan haar voornemen “een nieuwe invulling” te geven aan haar taak in verband met het wegwerken van deze wachtlijst?
- hoe zullen de gebruikers, en in welke mate, hun persoonlijke inbreng kunnen hebben in dit gegeven, en dit zowel voor de individuele gebruiker als collectief de gebruikers als groep?
- binnen welke termijn zou de wachtlijst tot een aanvaardbare lengte kunnen teruggebracht worden en aan welk tempo?
- welke wachttijd voorziet de deputatie nog wanneer één en ander volledig zal zijn uitgerold en op kruissnelheid komt?
- welke financiële middelen worden hiervoor voorzien?

Dank u.

P. 37 BELEIDSNOTA : WELZIJN – GELIJKE KANSEN VOOR MANNEN EN VROUWEN

Mevrouw Claeysens

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Reeds een lange weg werd afgelegd op het vlak van de gelijke kansen. Een belangrijke opdracht wordt gevonden in de ondersteuning van lokale besturen. Hoewel de lokale besturen een opdracht hebben om te werken aan gelijke kansen, blijft dat vaak een dode letter.

Verschillende initiatieven vanuit provincies en federale overheid om lokale ambtenaren meer te betrekken, hebben zo goed als geen resultaten opgeleverd. Toch kunnen geïnteresseerde lokale besturen bij de overheid terecht voor ondersteuning. Gent, Sint-Niklaas en Oosterzele werken geregeld met de provincie. Een weerkerend initiatief in Gent en Sint-Niklaas is de internationale vrouwendag in de periode rond 8 maart. Op deze dagen worden vrouwen met verschillende culturele achtergronden samengebracht.

Samen staan de vrouwenorganisaties veel sterker. Daarom hebben ze zich verenigd in het vrouwenennetwerk "Oog in oog".

Samen met het wereldcentrum waakt de provincie over de provinciale dimensie van de initiatieven. De laatste jaren werden naast de interculturele vrouwendagen een hele waaier socio-culturele activiteiten opgezet, gaande van een lunchlezing tot een tentoonstelling en theatervoorstelling.

In 2003 werd een prijs Gelijke Kansen uitgeschreven voor lokale besturen. De kandidaten werden beoordeeld op hun werking rond gelijke kansen voor mannen en vrouwen. De deelname was niet erg groot, maar de desinteresse van lokale besturen in deze thematiek werd hierboven reeds aangehaald. Toch werd door deze prijs een zeer waardevol klein initiatief in de verf gezet.

De stad Gent verdient een pluim voor haar voortrekkersrol in het Vlaamse gelijkemansbeleid, maar de gemeente Oosterzele verdiende de prijs als voorbeeld voor andere besturen.

In 2006 werd de prijs volledig opgetrokken. De thematiek beperkt zich niet tot genderbeleid, maar richt zich tot het ruimere diversiteitsbeleid. Bovendien mogen alle organisaties en bedrijven uit Oost-Vlaanderen hun kans wagen.

Losstaande initiatieven en projecten om gelijke kansen voor mannen en vrouwen te creëren zijn noodzakelijk, maar kunnen niet overleven als er geen algemene aandacht is voor gelijke kansen.

In alle beleidsdomeinen zou er een genderreflex aanwezig moeten zijn. Dit is een zeer zware opdracht, maar vaak kunnen kleine aandachtspunten al een wereld van verschil maken.

Volgend jaar wordt als proef voor de eerste maal een zeer concrete training rond gendermainstreaming voorzien voor de personeelsleden.

De Lokale Emancipatie Effecten Rapportage – LEER – is een methodiek om de genderbewustheid in een beleidsdomein te meten en bij te sturen. Er werd reeds een eerste screening gedaan van het ouderenbeleid. Daaruit kwamen een aantal zeer concrete werkpunten naar voren, die vooral gericht waren op algemene kwaliteitsdoelstellingen.

Nu is het de opdracht om die aandachtspunten uit te werken.

Projecten die middelen krijgen vanuit de Europese unie moeten aantonen dat ze rekening houden met gelijke kansen voor mannen en vrouwen.

Omdat dit voor de meeste projectindieners niet duidelijk was, werden een aantal aandachtspunten opgesteld vanuit diverse invalshoeken. Het is van toepassing voor het 5b phasing-outprogramma Meetjesland en plattelandsontwikkeling.

Vrouwen zijn ondervetegenwoordigd in allerlei besluitvormingsorganen. In 2000 werd dan ook een reglement opgemaakt waarin de 2/3-regel verplicht werd gemaakt voor provinciale adviesorganen. Sofia Politica is één van de meest succesvolle initiatieven in het kader van de besluitvorming. Het was een netwerk- en vormingsprogramma voor vrouwen die nieuw waren in de politiek.

In deze legislatuur is beslist over een jaarlijkse subsidie voor Casa Rosa. Dankzij een vaste medewerker – de subsidie van de provincie is ongeveer het equivalent van een halftijdse medewerker – hebben zij zich kunnen uitbouwen als Oost-Vlaams holebihuis. Maar het werk is hiermee niet gedaan.

Voor onze gelijkekansenambtenaar heb ik niets anders dan woorden van lof. Dag na dag zet zij zich in om het gelijkekansenbeleid mee gestalte te geven. Doch het gelijkekansenbeleid eindigt niet, maar begint met de gedeputeerde bevoegd voor gelijke kansen en de gelijkekansenambtenaar. Het gelijkekansenbeleid mag geen eiland zijn. Samenwerking en netwerking zijn sleutelwoorden. Een gelijkekansenbeleid maakt men waar door kleine stappen te nemen en een aantal aandachtspunten te concretiseren. Uiteindelijk wordt het een natuurlijke reflex.

Misschien moeten wij in de toekomst het gelijkekansenbeleid anders organiseren. Kan er in de toekomst een rol worden weggelegd voor de eerste gedeputeerde? Hij of zij kan er bijvoorbeeld over waken dat er een goede toepassing is in alle beleidsdomeinen waar gelijke kansen aan bod kunnen komen. Hij of zij kan ervoor zorgen in de verschillende administraties de genderdimensie te integreren in alle aspecten van het beleid. Hij of zij kan de samenwerking en de coördinatie tussen de diensten aanmoedigen. Daarbij blijft de eigenlijke opvolging evenwel behoren tot de bevoegdheid van de gedeputeerde belast met het gelijkekansenbeleid.

Een jaarlijks verslag per beleidsdomein zou ervoor kunnen zorgen dat de oefening van de voorbereiding tot een jaarlijks verslag aanzet tot actie.

Mijnheer de Voorzitter, ik heb de laatste tijd heel wat gelezen over gelijke kansen en ik vond het vaak een heel moeilijke en complexe materie. Maar één ding is zeker, Collega's : het begint bij de wil om erover na te denken.

Dank u.

De heer Liebaut

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Mevrouw Claeysens weet zeer goed waarover zij spreekt, zoals al onze vrouwelijke collega's, wanneer het gaat over deze sociale sector. Hun tussenkomsten zijn altijd uitstekend.

Maar ik hoor haar zeggen dat het gelijkekansenbeleid op het lokale vlak al te dikwijls dode letter blijft. Ik citeer haar. En inherent pleit zij dus – en ook uitdrukkelijk – voor een stimulerende rol van de provincie.

Uiteraard kan ik alleen maar toejuichen wat ze zegt.

Ik wou alleen maar haar woorden herhalen, Mijnheer de Voorzitter, ter attentie van collega De Vilder, die blijkbaar de ene keer goed luistert en de andere keer niet goed luistert.

Ik denk dat ik op die manier mijn plicht gedaan heb.

Dank u.

Mevrouw Van Helsland

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Inspirerend op de vraag of het bij de eerste gedeputeerde een aandachtspunt moet worden, wil ik de vraag stellen of het niet bij alle gedeputeerden een aandachtspunt moet zijn. Dan ligt dit zowel op het vlak van economie als men denkt aan laaggeschoolden, moeilijk plaatsbaren. Welke kansen geeft men aan bedrijven om de doelgroep extra te viseren op vlak van eigen personeel?

Ik denk dat er gisteren heel wat voorbeelden door de gedeputeerde van Onderwijs gegeven zijn, dat er heel veel extra gebeurt en wellicht nog kan gebeuren op het vlak van onderwijs.

Maar als ik kijk naar ons volwassenonderwijs: is dit dan een aanbod dat afgestemd is op laaggeschoolden en mensen die heel andere noden hebben, iemand die een gewone cursus extra gaat volgen in land- en tuinbouw?

Ik denk dan aan onze steun die nu wegvalt naar groene zorg, naar zorgboerderijen, naar aanvullende opleidingen in het bedrijf.

Moeten wij niet in toerisme, in onze provinciale domeinen, cultuur en sport bijvoorbeeld gaan kijken of een systeem van niet-discriminerende of etiketterende kansen pas kunnen creëren waardoor minderheden op een vlotte manier ons eigen aanbod kunnen bereiken? En vanuit onze eigen ingesteldheid, als we het zelf doen in de provincie, dan de gemeenten inspireren om dit ook te doen.

Dat vind ik toch wel een belangrijke aanvulling. En dat is dan een verantwoordelijkheid voor elke gedeputeerde, denk ik.

Dank u.

P. 40-41 BELEIDSNOTA : ETNISCH-CULTURELE MINDERHEDEN

De heer Joris

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Soms krijgen mannen van mijn leeftijd heel bizarre ideeën en gaan ze dingen doen die ze dertig jaar lang niet gedaan hebben. Dat noemen we dan "le démon de l'après-midi".

Het is jammer dat de gedeputeerde de inleiding mist, maar ja.

Ik ga hier ook iets doen waarvan ik dacht : zover zal ik mij nooit wagen. Maar ik ga hier een bloempje gooien, een pluimpje naar Paula D'Hondt.

Ik zou zowel mijn kritiek als mijn bedenkingen bij het integratiebeleid aan een aantal historische figuren willen ophangen en Paula D'Hondt is daar zeker één van.

Ik herinner mij lang, lang geleden, toen ik nog een stuk jonger was, dat zij in een interview ooit zei : "De migranten gaan zich in Vlaanderen integreren. Dat gaan Vlamingen worden zoals wij. Die gaan lederen vestjes dragen en frieten eten. En u zult alleen aan hun iets gekrulder haar en hun iets donkerder huidskleur nog kunnen zien dat zij van een andere afkomst zijn."

De interviewer vroeg dan of er invloed van de islam zou zijn. En zij zei dan : "Maar jongen, denkt u dat zij, de volgende generatie, nog naar de moskee zullen gaan? Denkt u dat uw kinderen nog naar de kerk zullen gaan?"

Voor dat integratiemodel, dat mevrouw D'Hondt toen voorstond, en waar ik toen ook niet in geloofde, zouden we nu tekenen.

Als de immigranten – los van hun uiterlijk, wat men toch niet kan veranderen, maar wat ook niet belangrijk is – innerlijk cultureel gezien qua opvattingen, qua beschaving Vlamingen werden, was er geen enkel probleem. Dan zouden alleen die 0,1 % van biologische racisten daar nog een probleem van maken.

Intussen weten we dat die optimistische visie – want dat was het natuurlijk – onrealistisch was. Als we nu zien hoever we gekomen zijn – en in de beleidsverklaring lezen we bijvoorbeeld dat het ouderenbeleid dringend intercultureel geregeld moet worden – dan zeg ik : we zijn zeer, zeer ver afgedwaald van dat ideaalbeeld dat mevrouw D'Hondt voor ogen had.

Wij Vlamingen weten allang dat als ze ergens zeggen "we gaan een regiment of een dienst of een ministerie tweetalig maken", dat het betekent dat het verfranst. Intercultureel betekent dat de Vlamingen er hun mond zullen moeten houden en dat anderen er de plak zullen zwaaien. Ouderenbeleid, of onderwijs, of gelijk welk beleidsdomein moet niet multi- of intercultureel zijn. Dat moet Vlaams zijn. En als men hier wil komen wonen, moet men proberen een Vlaming te worden.

Er kan gediscussieerd worden over de vraag hoe vlug dat moet gaan, maar dat zou het einddoel moeten zijn. Men wordt Vlaming onder de Vlamingen.

Ik heb ooit eens een reis gewonnen naar Maleisië, met gids en chauffeur. Dat had ik nooit zelf kunnen betalen. Die gids behoorde tot een minderheid. Het was een Chinese gids in Maleisië. Ik had al veel in China gereisd en die man was nog nooit in China geweest. We kregen daar de absurde situatie dat hij mij over Maleisië vertelde en ik hem over China. En om hem op de proef te stellen, vroeg ik hem eens : “Als er nu een oorlog zou uitbreken tussen China en Maleisië, wat zou u dan doen? Zou u dan niet in gewetensproblemen komen?”

“Natuurlijk niet”, zei hij “ik ben een Maleisiër. Wat heb ik nog met China te maken?”

Dat was geslaagde integratie, denk ik. Die man voelde zich - ondanks zijn Chinese uiterlijk, men kon het niet missen – in zijn Maleise vaderland thuis en was bereid daarvoor te vechten en zich daarvoor in te zetten.

Goed. Geslaagd.

Helaas weten we maar al te goed dat in Europa de integratie van andere minderheden niet op die manier geslaagd is en dat wij niet bezig zijn met integratieprojecten. Maar als we realistisch kijken – niet wat we bedoelen, want de bedoelingen zijn altijd goed – naar waar we echt naartoe aan het gaan zijn, is dat niet integratie, maar balkanisering : de vorming van een heleboel etnisch-culturele minderheden die op zijn best, ieder op hun territoriumpje, hun eigen ding doen en volgens hun eigen wetten en hun eigen moraal, hun eigen regels leven en hun eigen taal blijven spreken en emotioneel-cultureel verbonden blijven met hun oude vaderland.

We zien in de Balkan of in ex-Joegoslavië hoe potentieel gevaarlijk dat kan zijn, of in Libanon, als u nog een voorbeeld wil van een land dat ooit vrij en welvarend was.

Voor een stuk komt dat omdat wij de mechanismen van de nieuwe immigratie niet begrepen hebben. Dat heeft niets met de Islam te maken. Dat heeft ermee te maken dat de wereld sinds de 19de eeuw veel kleiner is geworden.

In de reeks “Meesters der vertelkunst”, die ik iedereen kan aanbevelen, was er natuurlijk ook een boek “Meesters van Ierse vertelkunst”.

Dat is het verhaal van een Ierse familie waarvan de twee zonen naar Amerika gaan emigreren. Ze geven een groot feest met veel bier. Maar achter dat feest is het hartverscheurend, want zij weten dat dit de laatste keer is dat ze hun familie zien. Die twee jongens gaan weg en ze gaan zelfs hun moeder nooit meer terugzien. En op het laatste, halfdronken, zitten ze, twee grote volwassen mannen, met hun hoofd op de schoot van hun moeder te huilen, want ze gaan haar nooit meer terugzien. En als ze in Amerika aankwamen, konden ze op hun best nog een brief schrijven naar huis, maar men moest pompen of verzuipen. Men moest Amerikaan worden en Engels leren en een job zoeken.

Men integreerde vanzelf.

Ben ik voor gedwongen integratie?

Ik heb daar heel erg mijn twijfels over, maar het werkte en het ging vanzelf.

Wij denken nog te vaak “de volgende generatie zal wel vanzelf gaan”, terwijl wij vergeten dat de nieuwe immigrant, van welke soort, van welke afkomst, om welke redenen ook, nooit verder van zijn moederland is verwijderd dan één druk op de knop van de afstandsbediening.

Cultureel is die niet meer gedwongen zijn wortels door te snijden, is die niet meer gedwongen zich aan te passen aan zijn gastland.

Wij houden daar veel te weinig rekening mee.

Mijn grootste en meest fundamentele kritiek op het integratiebeleid in Oost-Vlaanderen en bij uitbreiding in heel het land en bij nog grotere uitbreiding in heel Europa, is dat het zich blind staart op sociaal-economische mechanismen en dat het bijna totaal voorbijgaat aan andere culturele en religieuze elementen die in het integratie- en immigratieprobleem vervat zitten.

Vroeger waren er alleen socialisten in de socialistische partij, maar op één punt zitten alle partijen nu vol socialisten. Socialisten in die zin van het woord dat zij denken dat de economie de basis is van alles, dat alle conflicten, alle ruzies, alle haat en alle woede in essentie herleid kunnen worden tot sociaal-economische problemen. Alle problemen zijn armoedeproblemen zagezegd en al de rest dat is maar een façade : godsdienst, cultuur, taal. Ze vatten dat soms in de Angelsaksische wereld samen met de boutade : “It’s the economy, stupid.” Als de economie goed draait, als de mensen werk hebben, komt al de rest vanzelf.

Dat is een gevaarlijke misvatting.

Men kan die naar de twee kanten ontcrachten hoe fout die is. U moet nog maar twintig of dertig jaar teruggaan. Hier in Gent, in Antwerpen, in alle Vlaamse steden had men grote groepen minderheden die absoluut niet geïntegreerd waren, die het vertikten van Nederlands te spreken. En ik heb het nu niet over Marokkanen of Turken, maar over franskiljons die tot de hoogste sociaal-economische klasse behoorden, die gemiddeld een betere opleiding en een hoger inkomen hadden dan de gewone Vlamingen en die alle kansen hadden, die men op geen enkele manier kansarm kon noemen, maar die het vertikten Nederlands te leren, die neerkeken op de Vlaamse boerenpummels met hun achterlijke dialectje.

Dat is geen sociaal-economische factor. Dat is een culturele factor - de minachting van een grote taalgroep voor een kleinere taal – en men vindt dat in vele landen.

Men zou in de Verenigde Staten een soortgelijk verhaal kunnen zien, dat het sociaal-economische model weerlegt.

De moslims in de Verenigde Staten zijn gemiddeld welvarender dan de andere Amerikanen. Men heeft niet, zoals in Frankrijk of zoals bij ons, een onderklasse van immigranten die kansarm en werkloos zijn en die van uitkeringen leven.

Door de andere immigratiepolitiek in Amerika zijn de meeste moslims in de Verenigde Staten welstellende zakenmannen, advocaten, hogere middenstand.

Haten zij de Verenigde Staten minder?

De vraag stellen is ze beantwoorden. Het probleem van de niet-aanvaarding van het nieuwe vaderland is er even erg.

Kijk naar helemaal het andere uiterste van het spectrum. Kijk naar de gedeeltelijk gelukte en gedeeltelijk mislukte integratie van zwarte Afro-Amerikanen in de samenleving. Ik durf het woord negers niet meer uitspreken. Ik zeg maar Afro-Amerikanen.

De sociaal-economische status van die mensen is vanaf de jaren '50 voor de bovenste helft sociaal-economisch enorm gestegen. Zij kregen toegang – dat is goed, ik ben daar voor – tot alle beroeps categorieën. En de machtigste persoon in de Verenigde Staten is volgens mij niet president Bush maar Condoleezza Rice, een zwarte vrouw, the warrior queen, zoals haar vijanden zeggen.

Dat sociaal-economische model slaat nergens op.

Ik heb in deze raad, wat betreft het standpunt van de meerderheid van de deputatie, mag ik hopen, drie personen uit de meerderheid horen verwijzen naar Frankrijk. Ik was zeer verontwaardigd over de manier waarop dat gebeurde. Dat was op een volkomen a-morele manier.

Ik lees dat er iemand zei : “Laten we ons hoeden voor Franse toestanden, waar horden aan hun lot overgelaten jongeren misschien wel terecht in opstand komen in een maatschappij waarin sommige leiders zeggen dat ze toch maar uitschot zijn.”

Wat voor een redenering is dat?

Sorry, mensen, maar dit is de redenering van de nazi's die zeiden : “Wij zijn slecht behandeld door het verdrag van Versailles en wij mogen nu wraak nemen op onschuldige mensen, op onschuldige Tsjechen, onschuldige Polen, onschuldige Joden, die aan het verdrag van Versailles allemaal niets kunnen doen. Maar in de Reichskristalnacht hebben we nu wraak genomen.”

Dat was toen ook tuig die van alles in brand stak en plunderde en kapot sloeg.

Denk eens na hoever men van een morele norm is afgedwaald als men stelt dat echt of vermeend onrecht – dat doet er hier zelfs niet toe in deze context – een aanleiding mag zijn voor geweld en wraak en brutaliteit tegen onschuldigen.

Dat is het nooit.

Dat is een immorele houding dat in een democratische staat eigenlijk zeer bedenkelijk is.

Overigens, Frankrijk is een democratie en in een democratie, als men kwaad is of als men vindt dat men onterecht behandeld wordt, heeft men niet het recht om met geweld verzet te plegen. Dan moet u dat via de stembus doen.

In een dictatuur hebt u het recht geweld te gebruiken.

Geen betwisting daarover. In een democratie, Heren, hebt u dat recht absoluut niet.

Helpen al onze goed bedoelde dure integratieprojecten?

Ik twijfel eraan als ik zie hoe goed de mensen van de eerste immigratiegolf in België – en dat geldt voor alle West-Europese landen : Polen, Spanjaarden, Grieken en Italianen – hier geïntegreerd zijn, zonder dat er ook maar één sprankeltje van een integratieproject bestond, zonder dat zelfs de huidige sociale voorzieningen op dezelfde manier waren uitgebouwd.

Als ik zelfs kijk naar de eerste Marokkaanse en Turkse generaties die hier aankwamen, denk ik soms : hadden we ze maar terug. Want ondanks het feit dat die mensen grotendeels ongeschoolde arbeid deden en op geen enkel integratieproject konden terugvallen, veroorzaakten zij minder problemen dan de generaties nu.

Men moet blind zijn om dat te willen ontkennen.

Ik ga afronden met drie andere figuren naar voor te schuiven om mijn kritiek op het integratiebeleid te onderbouwen.

De eerste is Chamberlain. De kampioen van het apeacement. De reactie op de rellen in Frankrijk is een vorm van apeacement : het afkopen van de tegenstander of van een vijand van de rechtstaat met nog meer geld en nog meer subsidies. Churchill heeft daar ooit eens over gezegd, in een andere context, maar het is nog altijd terecht : “Een apeacer is iemand die een krokodil voedt in de hoop dat ze hem het laatst zal opeten.”

Een tweede beroemde Brit die als voorbeeld zou kunnen dienen, is koning Ethelred.

U heeft daar misschien nooit van gehoord, maar u kent zeker wel de uitvinder van het Denengeld. Toen de Engelsen het niet meer met hun leger tegen de Denen konden halen, kochten zij hen uit met enorme afkoopsommen. “Alstublieft, kom Londen niet plunderen. U krijgt het geld zo.”

Op het hoogtepunt van dat verdrag, waarbij Denengeld betaald werd, werd er 27 ton goud en vier ton zilver aan de Noormannen gegeven om alstublieft niet te komen plunderen.

Die namen dat vriendelijk in ontvangst en het volgende jaar dachten ze : we gaan terug, natuurlijk.

Dat is maar gestopt toen de Engelsen dat geld gingen gebruiken om een vloot uit te rusten en de Noren, de Denen en de Zweden op zee te verslaan.

Nu nog, als men opgravingen doet in Denemarken vindt men daar meer Engelse munten uit die tijd dan in Engeland zelf.

Dat zegt iets.

Ik ga met een goed voorbeeld afsluiten.

Hoe moet men respect afdwingen van mensen?

Dat is niet met Denengeld betalen, dat is niet met te zeggen : “U hebt wel alles in brand gestoken, maar we geven u nog een pak subsidies meer.”

Hoe het wel zou kunnen ziet u bij het begin van de film Lawrence of Arabia.

Lawrence trekt daar op zijn eentje met een kompas door de Sinaï-woestijn. Er komt daar een Arabische prins naar hem toegereden - die door Omar Shariff wordt gespeeld, de nobele prins - en die zegt hem, vanop zijn paard naar beneden kijkend : “Zijt ge verdwaald?”

“Neen”, zegt Lawrence heel trots, “ik heb een kompas, ik weet altijd de weg.”

Omar Shariff gritst dat kompas weg en hij vraagt : “Als ik uw machientje nu afpak?” “Dan zijt ge een dief”, zegt Lawrence.

Hij gaat niet zeggen : alstublieft, geef het terug. Hij gaat niet zeggen : ik begrijp dat best, ge zijt een arme mens, ge hebt dat nooit gezien, ge wilt mij dat afpakken.”

Hij zegt : “Als ge het mij afpakt, zijt ge een dief.”

Dat is het begin van een goede samenwerking tussen die twee mannen, want de ene gedraagt zich niet als een slaaf. Hij dwingt met zijn consequente houding, met zijn morele oordeel vanuit een zwakkere positie, respect af.

En dat hebben zowel de Fransen als wij verleerd. Wij hebben verleerd van bij de migranten - door een zelfbewuste houding, door fier te zijn op onze eigen taal en cultuur en op onze eigen instellingen - respect af te dwingen. En als men dat respect niet kan afdwingen – dat geldt voor Franstaligen evengoed als voor Turken of Marokkanen – dan is het allemaal ten dode opgeschreven. Dan zal het allemaal tot Libanese of Balkantoestanden leiden.

Dank u.

De heer Lootens

Heel kort. We hebben de hele wereld rondgereisd tot in de Arabische woestijn en er zelfs een film besproken. Het is allemaal heel goed en heel juist. Het ging heel weinig over de integratiepolitiek, gevoerd door de provincie. Dat het geen compleet succes is, verbaast iedereen. De integratiepolitiek gevoerd door de steden is geen compleet succes, want we zijn niet compleet. Uiteraard kan men integratie voeren vanuit een zeker humanisme, christelijkheid of vanuit een boeddhistische houding. Men kan het ook doen uit haat. Haat en geweld zijn op korte termijn succesvol. Daarom zou ik zeggen dat de geachte collega ons weer een beetje verstrooid heeft. Het was aangenaam om naar te luisteren. Ik hoor hem graag vertellen over Omar Sharif. Hij is wel de naam 'Feysal' vergeten. In feite ging het over de integratiepolitiek gevoerd of gesteund door de provincie. Deze is niet compleet en niet volledig geslaagd. Indien de gedeputeerde dat ook beweert moet hij ook buitengaan zoals mijnheer Joris. Dan zijn ze beiden evengoed. Wat hij voorstelt is puur geweld en pure haat. Daar zal de provincie, bij mijn weten zolang wij de meerderheid uitmaken, niet voor kiezen.
Dank u.

De heer voorzitter

Het was ook een beetje het interludium van deze namiddag.

De heer Jacobs

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,
Ik ben zeer blij dat de provincie kiest in haar begroting voor een beleid van verdraagzaamheid en respect voor de verschillende culturen die in onze provincie leven. Dat respect vinden wij terug.

Mijnheer de Voorzitter, de stijl kan ludiek zijn, maar de inhoud kan zeer scherp zijn. Al dan niet op een ludieke manier hebben we daarnet de rethoriek gehoord hoe men een aanvaarding van culturen kan opdrijven tot bijna nationalistische verschillen om dan al dan niet in de woestijn, maar toch altijd in een strijdbaar karakter, in een strijd van haat de onvrede en de onrust tussen de mensen te brengen.

Ik zou stellen dat wij als Europeanen, Vlamingen en Belgen aan niemand lessen moeten leren hoe we met culturen moeten omspringen. Wij doen dat hier op een goede basis. Wij hebben dat in het verleden niet bewezen.

Het is misschien hopeloos, maar ik zou toch aan iedereen – ik heb het dan over sommigen die nu niet alleen fysisch, maar ideologisch zeer ver aan de overkant zitten – het werk, genaamd 'Ik ben een mens' van Primo Levi, willen aanraden. Het nationalisme leidt tot de poorten van concentratiekampen.
Dank u.

De heer Joris

Er zijn hier drie personen die geweld hebben vergoelijkt of goedgekeurd. Zij zegden: "De rellen in Frankrijk waren wel te verstaan."

Ik heb mij aan dergelijke uitspraken niet bezondigd.

Ten tweede ben ik blij dat er nog een kenner van Primo Levi zit want ik heb verschillende artikels over het werk van Primo Levi geschreven. Ik denk dat ik de meeste werken van Primo Levi heb gelezen.

Als u met Primo Levi wil zwaaien lees het dan helemaal. Een overlevende van Auswitsch laat zich zelfs over de Duitsers niet zo negatief uit. Hij veracht het nationaal-socialisme. Hij haat het nationaal-socialisme! U zou voor minder! Die tirades tegen normaal nationalisme vindt u bij Primo Levi niet. Als u dat vindt mag u mij dat laten zien, dan zal ik in een artikel een nieuwe facet van Primo Levi kunnen belichten.

Dit is een interpretatie die geheel niet met zijn werk overeenstemt.

Dank u.

P. 104-109: 169 ONTWIKKELINGSHULP

De heer Veys

Ik zal mij eerst en vooral verontschuldigen bij mijnheer Lootens omdat wij opnieuw naar het buitenland gaan. Blijkbaar heeft mijn partij nogal een voorliefde voor alles wat zich afspeelt in het buitenland. Ik denk dat wij als raad en commissie Welzijn recht hebben op de nodige toelichting. Zeker bij projecten inzake ontwikkelingssamenwerking is het zowel letterlijk als figuurlijk een 'ver-van-mijn-bed-show'. Wij zeggen dat het voor ons als raadslid bijzonder moeilijk is om de ondersteunende projecten en de concrete resultaten die het provinciebestuur hoopt te boeken te toetsen en te analyseren. Vandaar zijn wij een beetje genooddaakt om ons te baseren op het droge papier. Ik heb hier al een beetje de naam van een papiervraat. Ik meen toch, zelfs bij het papier, de nodige bedenkingen te maken.

Ik kijk in mijn rechterhoek even naar de voorzitter van de commissie Welzijn. Het is bijna het derde jaar dat ik vraag dat wij als commissie eens het volledige verhaal zouden kunnen krijgen onder meer inzake de ontwikkelingssamenwerking in de Filippijnen. Ook daar blijft men nog altijd zeer vaag over wat wij juist ondersteunen. Ook daar moet ik mij beperken op het weinige papier dat wij krijgen. Als ik er zelf naar op zoek ga brengt mij dat weinig soelaas.

Ik heb nog geen budget gezien in de begroting om eens naar de Filippijnen te trekken om mij te verdiepen in het project, want een van de drie bevoorrechte partners inzake het ontwikkelingssamenwerkingsbeleid zijn de Filippijnen. De gedeputeerde die met bijzondere aandacht naar mijn tussenkomst luistert wil ik er toch op wijzen dat het dezelfde opmerking was die ik gemaakt had tussen twee grapjes door namelijk dat ook het project in Roemenië, volgens mij nog steeds de nodige aandacht vergt. Wij hebben als fractie ons altijd kunnen vinden in het project van Roemenië maar ook daar hebben we enerzijds onze kritiek op het feit dat wij dit jaar een quasi blanco cheque hebben gegeven. Er is natuurlijk een convenant opgemaakt. Er zijn een aantal afspraken gemaakt, maar ik vind het totaal fout dat wij de raad opzadelen met een dergelijke samenwerkingsovereenkomst. Het getuigt – ik heb dit ook gezegd bij de bespreking van die overeenkomst – van weinig vertrouwen. Ook daarin moeten wij ons constant bevragen. Onze visie op ontwikkelingssamenwerking of samenwerking in het buitenland zal nu niet dezelfde zijn als over drie jaar.

Ik vind het bijzonder onbillijk dat men ons daar nu reeds mee opzadelt.

Dus nogmaals voor het derde jaar stel ik de vraag: kan, indien de drukke agenda van de commissie het toelaat, het project van Roemenië eens toegelicht worden?

Neen, Veys hengelt niet naar een reisje naar Roemenië, maar ik denk toch dat wij recht hebben om het volledige verhaal te krijgen over Roemenië. Ik zeg niet dat wat daar gebeurt verkeerd is. Ik denk dat wij, gelet op de breedschaligheid en de manier waarop wij werken zeer lovenswaardig is, maar wij hebben toch recht op een grondigere voorlichting dan tot op heden het geval is.

Dit wat de projecten in het buitenland betreft.

Anderzijds wanneer wij kijken naar de ondersteuning van andere ontwikkelingssamenwerkingsprojecten moeten wij ook daar als raad soms heel goed wroeten eer wij de nodige toelichting krijgen.

Is dit nu een bewuste politiek? Het gaat waarschijnlijk meer om efficiënt en snel werken, maar veel van die projecten komen enkel in de bestendige deputatie, daar waar het voor ons veel logischer zou zijn dat met die dossiers op zijn minst naar de commissie wordt gestapt, al was het maar voor de nodige toelichting. Ik stel toch vast dat er niet alleen een hoeveelheid aan projecten is, maar er ontbreekt soms ook het grote verhaal of men wenst enkel daarin te bevestigen dat wij een grote subsidieorganisatie zijn waar wij de klemtoon wensen op te leggen.

Opmerkingen, zowel gemaakt door de gouverneur als door een aantal andere collega's, zelfs van uw eigen meerderheid, zijn terecht en moeten ter harte genomen worden. Een voorbeeld van die subsidiëring waar ik vragen bij heb zijn de subsidiëringssamenwerkingsprogramma's 2005. Er is eveneens in 2006 een budget voorzien.

Ik stel toch vast dat u per toeval in mei niet aanwezig was, maar het dossier werd toch besproken en goedgekeurd. Ik stel vast dat het dossier gebracht is door de op dit moment afwezige collega Vercamer. Er zijn verschillende organisaties zoals Arteveldehogeschool, in samenwerking met secundair onderwijs: Regenboogdag, Wereldburgerschap en Esmeraldas en MOVO voor het kleuteronderwijs.

Trouwens de grootste uitgave van 10 000 EUR samen met nog een project Arteveldehogeschool opleiding secundair onderwijs tweede jaar zingeving diversiteit en nog een vierde project Arteveldehogeschool integratie voor studenten die die dag werd goedgekeurd.

Ik herinner mij dat er een stout provincieraadslid was, weliswaar niet van mijn partij, die de nodige kritiek had in verband met een gedeputeerde die aanwezig was bij de bespreking van een project waar een van de organisaties de Arteveldehogeschool was. Toen is de gedeputeerde met veel omhaal naar buiten gegaan om toch niet zijn betrokkenheid als docent bij de Arteveldehogeschool te kunnen bezwaren. Blijkbaar was dit bij de goedkeuring van dit dossier in de bestendige deputatie niet het geval. Ik trek deze beslissing niet in twijfel. Ik ga de gedeputeerde van niets beschuldigen. Waarom verkoopt men in het publicum van deze raad veel show terwijl in de bestendige deputatie dit dossier zonder morren vlug erdoor gehaald wordt?

Een laatste bemerking heb ik in verband met de werking van 11.11.11, waarna ik wil afsluiten. Ik heb enerzijds ideologische bemerkingen. Verslaggever gedeputeerde Van Der Meiren zegt dat voor 11.11.11-Oost-Vlaanderen, waar wij opnieuw een ondersteuning voor voorzien, geen enkele financiële zaak kan geregeld worden. Dit is natuurlijk niet de schuld van 11.11.11-Oost-Vlaanderen, maar het is een beslissing van 11.11.11-nationaal. Ik vraag mij af waarom wij hier elk jaar een organisatie betoelagen, want zij staan met die naam ook vermeld in de begroting waarmee wij geen enkele financiële afspraak kunnen maken. Het gaat niet op dat, waar wij concrete afspraken willen maken die het regionaal ontwikkelingswerk ten goede komen, het niet kan doorgaan, terwijl voor andere projecten wel afspraken kunnen gemaakt worden. Het is het een of het ander, maar niet proberen te eten van beide walletjes. Bij deze is dit zelf de subsidiepolitiek te bepalen.

Dank u.

P. 300-309: 761 JEUGDZORG

De heer Veys

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,
Eerst en vooral wil ik ook dit jaar mijn waardering uitspreken voor de inspanningen die de provincie Oost-Vlaanderen doet omtrent het jeugdbeleid, maar helaas moet ik ook dit jaar kritisch zijn omtrent de consequentie en de lijn doorheen dit beleid. Enige jaren geleden ben ik tussengekomen omtrent de Witte Villa die toen ten gunste van het Oost-Vlaamse jeugdwerk verdween. Toen heeft men mij gerustgesteld. Men beweerde dat het binnen het jaar in orde zou zijn. Men had de Abdijsschool in Dendermonde gekocht. Er zou een kleine overgangperiode zijn. We zullen dat allemaal opvangen, luidde het.

Het dossier sleept bijna vier jaar aan. We moeten nog steeds wachten op de volledige realisatie van dit project. In dit dossier kan men moeilijk beweren dat het te maken heeft met de vergunning. Ik vermoed dat men telkens de beslissing voor zich uit heeft geschoven wanneer het om een budgettaire beslissing ging.

Men heeft wel telkens de kredieten ingeschreven, maar zoals bij veel kredieten, heeft men bewust gekozen om dit te laten sneuvelen indien er toch moest gesneuveld worden. Jaar na jaar is de afwerking van de Abdijsschool naar voor geschoven. Het staat er opnieuw in. Ik ga ervan uit dat men dit jaar het jeugdwerk geen rad voor de ogen draait. Wanneer wij kijken – ik heb dit ook gezegd bij de bespreking van de rekening van 2004 – naar de resultaten die men wou boeken heeft men steeds zijn staart moeten intrekken. Ik denk dat dit toch niet ernstig is tegenover het jeugdwerk. Een goed initiatief zoals de Witte Villa heeft een andere invulling gekregen, gelet op de bijzondere locatie. Daar heb ik begrip voor, maar dat men zolang talmt met de afwerking van dit project vind ik beneden alles. Eenmaal de eerste werken hebben plaatsgevonden in de Abdij van Dendermonde heb ik dit project bezocht. Toen al gaf men de indruk dat het redelijk vlug in orde zou zijn. Het jeugdwerk moet zich geen zorgen maken. Helaas, anno 2005 en tot op heden is het niet gerealiseerd. Hopelijk wel in 2006! Dit wat de Abdijsschool in Dendermonde betreft.

Het tweede dossier is dit van de financiële ondersteuning van het provinciaal jeugdwerk. Er is enerzijds toch wel een engagement van de gedeputeerde. Ik vind dat de gedeputeerde dit niet naast zich mag neerleggen.

Het jeugdwerk was zo moedig om een afspraak te maken met de gedeputeerde. Men heeft daar een aantal dossiers ter sprake gebracht. Wat was het resultaat van dit overleg? Ik vermoed dat dit

plaatsgevonden heeft in juni 2005. Men heeft toch nog tijd gevonden om die dossiers van naderbij te bestuderen. Men stelt de vraag naar bijkomende middelen. Deze vraag werd op de begroting 2006 aangehaald. Ik vermoed dat collega's in de raad met bijzondere aandacht luisteren, want ik citeer: "De vraag naar bijkomende middelen werd herhaald. De gedeputeerde gaf aan dat de vermeerdering van 130 000 EUR tot 150 000 EUR is opgenomen in de begrotingsvoorstellen. Hij kiest er duidelijk voor dat het bestaande reglement wordt uitgevoerd."

Ter verduidelijking aan de collega's bij wie het jeugdwerk nauw aan het hart ligt: het is namelijk zo dat op basis van bestaande aanvragen het huidige budget niets voorziet. Wat doet men? Bij andere dossiers geeft men soms aan dat men te laat is. Hier zegt men dat iedereen een bepaald percentage moet inleveren totdat de pot leeg is. Nu heeft het jeugdwerk gezegd dat we slechts 80 % krijgen van hetgeen waarop wij volgens het reglement recht hebben.

Ik zie de gedeputeerde zuchten en met zijn ogen knipperen. Indien dit de mentaliteit en de ernst is waarmee u luistert naar dergelijke problematiek heb ik toch ernstige twijfels of de gedeputeerde wel meende op het moment dat hij die belofte maakte om 130 000 EUR tot 150 000 EUR vrij te maken. Sindsdien was het muisstil, ten overstaan van de commissie Welzijn. Er is ook niet meer gerefereerd naar de bespreking in de commissie Welzijn. Evenmin had de gedeputeerde de euvele moed om te stappen naar de algemene vergadering van de jeugdraad om daar zijn beslissing te motiveren. Men gaat eerst een beetje het jeugdwerk warmmaken door te zeggen: "Ik ga mijn best doen."

U heeft een engagement meegenomen naar de besprekingen. De inspanning die uiteindelijk is gerealiseerd grenst ver aan de belofde 130 000 EUR tot 150 000 EUR. Ik betreur dan ook een beetje dat qua communicatie de gedeputeerde daarin is tekortgeschoten. Het werd zelfs niet gerealiseerd. Ik was aanwezig op de algemene vergadering. Dit is geen verwijt naar u, Mijnheer de gedeputeerde, maar men voelde zich enorm ontgoocheld en genegeerd.

Men stelde zich de vraag waarom de gedeputeerde een dergelijk engagement maakte en dit niet in de minste mate nakwam of zelfs niet de moed had om zich hier te komen verdedigen.

Ik wil toch nog eventjes terugkomen op het dossier van de vzw Habbekrats. Zij zullen wellicht in 2006 voldoen aan de erkenningsvoorwaarden. Ik blijf erbij dat men via een omweg – ik wil zeker niet de raad herleiden tot een achterpoortje – op een onheuse manier dit dossier naar voor brengt. Toen dit dossier hier ter sprake kwam heb ik gemeld aan de gedeputeerde dat deze beslissing ook gevolgen heeft voor het andere jeugdwerk. Door het feit dat de vzw Habbekrats die betoelaging krijgt zullen andere organisaties minder krijgen. Toen heeft de gedeputeerde bij hoog en bij laag beweert dat dit geen enkele invloed heeft. Ik ben toevallig reeds in het bezit van het verslag van het dagelijks bestuur van de provinciale Jeugdraad van Oost-Vlaanderen van begin november. Wat staat daarin? Ik citeer letterlijk: "Het toekennen van een subsidie aan devzw Habbekrats betekent een inleveren van ongeveer 5% voor de andere organisaties, gezien het tekort op het krediet." Ofwel liegt de verslaggever, ofwel heb ik het niet goed begrepen. Dank u.

P. 430: G.U. 834 00/640 03
PROVINCIALE MANTELZORGPREMIE

Mevrouw Willems

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,
Zorgbehoevenden moeten de kans krijgen zo lang mogelijk in de vertrouwde omgeving te blijven wonen. De zorg moet bij hen thuis gebracht. De diensten voor gezinszorg hebben hier een belangrijke taak te vervullen. Bijgevolg is het goed dat provinciaal beleidsmatig in de thuiszorg de nadruk ligt op de subsidiëring van de diensten gezinszorg. Het is belangrijk dat we de stijgende vraag als gevolg van de demografische evolutie willen volgen.

Binnen dezelfde filosofie is het 'nieuw' provinciaal reglement op de mantelzorgpremie ontstaan. Het reglement voor de toekenning van de provinciale mantelzorgpremie is van toepassing sinds 1 januari 2004. Het provinciebestuur wil op die manier een teken van waardering blijven geven voor het dagelijkse werk van de mantelzorger.

De begroting voorziet in 2006 een bedrag van 356 538 EUR voor de provinciale mantelzorgpremie tegenover 192 044 EUR in 2005. Voor 2006 wordt een hoger aantal aanvragen voor een mantelzorgpremie verwacht.

De beleidsnota, pagina 39 stelt dat wat de mantelzorg betreft een deel van het budget van de mantelzorgpremie verschoven wordt naar een nieuw artikel: "subsidies voor omkaderende initiatieven in de mantelzorg ten bedrage van een ruime 195 000 EUR."

Mijn vragen zijn:

- is het de bedoeling ter ontlasting van de mantelzorg een vorm van respijtzorg uit te bouwen: dag-, nacht- en crisisopvang?
- gaat dit ten koste van de middelen voorzien voor de mantelzorgpremie?
- is er geen contradictie tussen de verwoording beleidsnota tegenover het bedrag in de begroting?
- is het de bedoeling rusthuizen ertoe aan te zetten naast residentiële zorg ook thuiszorgondersteunende diensten aan te bieden en te evolueren naar woon- en zorgcentra die aan zorgbehoevenden uit de regio dagopvang, nachtverblijf enz. aanbieden?
- rusthuizen stimulansen te geven om uit te groeien tot volwaardige woon- en zorgcentra, die in overleg met thuiszorgdiensten hulp- en dienstverlening aanbiedt aan zorgbehoevenden in de regio?
- of de woon- en zorgcentra, de diensten voor gezinszorg, de lokale dienstencentra enz. hun aanbod op elkaar doen afstemmen?

Met andere woorden wat is het doel van de keuze 'subsidies voor omkaderende initiatieven in de mantelzorg?'

Dank u.

De heer voorzitter

Onder de gewone uitgaven die vermeld zijn in de stukken wat de artikelsgewijze bespreking betreft "steunpunt vrijwilligerswerk – bijdrage in de kosten voor het verzekeren van vrijwilligers" heeft de heer Hertog een voorbehoud gemaakt met de vraag naar toelichting bij de evaluatie van de West-Vlaamse ervaring en vraag naar de Oost-Vlaamse toekomstvisie.

P. 432: G.U. 837 00/640 01

STEUNPUNT VRIJWILLIGERSWERK – BIJDRAGE IN DE KOSTEN VOOR HET VERZEKEREN VAN VRIJWILLIGERS

De heer Hertog

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Enkele maanden geleden stelde ik deze raad voor om naar analogie met West-Vlaanderen een provinciale verzekering voor vrijwilligers in te voeren. Immers het nieuwe wettelijke statuut voor vrijwilligers verplicht hun organisaties voortaan ook een verzekering af te sluiten voor hun vrijwilligers. Wellicht een correcte maatregel maar voor heel wat kleinere organisaties stelt dit heel wat financiële en organisatorische problemen.

De gedeputeerde antwoordde naar aanleiding van mijn voorstel dat er al overleg was met de andere Vlaamse provincies en men de evaluatie van het West-Vlaamse voorbeeld wou afwachten alvorens zelf initiatieven te nemen.

En de gedeputeerde - ik had niets anders verwacht – heeft zijn woord gehouden, want ik zie in de ontwerpbegroting een artikel verschijnen dat ongeveer 25 000 EUR voorziet voor een tegemoetkoming in de verzekering voor vrijwilligers.

Ik wil de gedeputeerde daarvoor bedanken, maar hem toch vragen iets meer toelichting te geven bij dit artikel.

Mijnheer de Gedeputeerde, kan u mij vertellen welke resultaten het eerste initiatief in West-Vlaanderen hebben opgeleverd en hoe de provincies dit geëvalueerd hebben?

Hoe zal onze ondersteuning eruit zien?

Misschien hebt u het bedrag nu al ingeschreven, maar wacht u, net zoals ik, nog altijd op de evaluatie van het West-Vlaams voorbeeld?

Dank u.

P. 434: G.U. 844 00/640 02 – G.U. 844 00/640 03

**ONDERSTEUNING VAN INITIATIEVEN INZAKE KINDEROPVANG EN ONDERSTEUNING VAN VORMINGSINITIATIEVEN
KINDEROPVANG**

Mevrouw Willems

In 2004 heeft de derde commissie zich verschillende keren gebogen over het kinderopvangbeleid van het provinciebestuur. Laat mij toe over dit punt even uit te wijden. In de derde commissie wordt naast de bespreking van agendapunten die in de raadszitting komen ook elk jaar een werkbezoek gepland en voorbereid in samenwerking met de administratie. Dit jaar is er in juni een werkbezoek rond het thema van lokaal en sociaal beleid en een bezoek aan een woon- en zorgcentrum.

Er wordt ook tijd gemaakt om thema's te behandelen zoals het thema 'wonen en zorg'. In september zijn er nog twee externe sprekers rond deskundigheidsbevordering inzake woonthema's. Iedereen herinnert zich wel de goede besprekingen rond thuiszorg/mantelzorg.

Dit gebeurt vaak aan de hand van nota's van de administratie, telkens met inhoudelijk beleidsmatige inbreng van de gedeputeerde en vragen en bedenkingen van raadsleden. Ik hoor bij het begin van de tussenkomst rond het 'welzijnsdebat' dat een raadslid opmerkt dat de werking van de derde commissie vroeger een goedwerkende commissie kon genoemd worden, maar er nu eerder negatieve opmerkingen moeten geformuleerd worden. Ik zou duidelijk willen zeggen dat men dezelfde verantwoordelijkheid heeft om de debatcultuur te behouden in de commissie om toe te laten dat we nog thema's dieper kunnen bespreken. Wanneer men liever iedereen in de ban houdt met de meest eerder ziekelijke opmerkingen moet men zelf de verantwoordelijkheid hiervoor opnemen en alleen bij zichzelf zoeken.

Ik ga verder met het kinderopvangbeleid.

Na deze besprekingen was één van de conclusies dat een reglement rond infrastructuurtussenkomsten zou worden voorbereid op langere termijn. Dit ook met het oog op het verhogen van een aantal plaatsen. Inderdaad was het bepalen van criteria en aandacht voor de doelgroep inzake investeringstussenkomsten ten zeerste wenselijk.

Het was de bedoeling om in 2005 een tweesporenbeleid op te zetten, enerzijds voor tussenkomsten in infrastructuurwerken, anderzijds voor specifieke werkingen.

De beleidsnota 2006 vermeldt dat de vroeger in het vooruitzichtgestelde piste in investeringskosten in de kinderopvang 'voorlopig wordt verlaten'. Inderdaad de begroting voorziet op deze post 0 EUR en voor de ondersteuning van vormingsinitiatieven 34 000 EUR.

Mijn vragen zijn:

- wat is de bedoeling om deze denkpiste 'voorlopig' te verlaten?
- wat zijn de alternatieven of houdt men het bij vorming en de coördinatie door de Oost-Vlaamse kwaliteitscoördinator van de diensten voor opvanggezinnen?

Dank u.

P. 450: G.U. 871 01/640 07

SUBSIDIES TEN BEHOEVE VAN CO-INTOXICATIEPREVENTIE

Mevrouw De Gussem

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

In onze huidige maatschappij waarin woninginrichting en gezelligheid volop de aandacht van velen genieten, lijkt aangepast wooncomfort een evidentie te zijn.

Niets is echter minder waar voor een vrij groot segment van onze samenleving.

De toegang tot een woning, voorzien van minimale comforteisen, is onbestaande voor een aanzienlijke groep voor wie de maandelijkse huurkost een te grote hap uit het beperkte budget opeist. Daarnaast is het voor gehandicapten en hoogbejaarden niet evident een woning te vinden die aangepast is aan hun specifieke noden. Vaak gaat het om ingrepen die het de bewoner mogelijk maken langer thuis en zelfstandig te blijven wonen om een opname in residentieel verband nog te kunnen uitstellen.

Ondersteuning en begeleiding van gespecialiseerde instellingen kunnen een concrete hulp zijn.

Daarnaast is het voor deze groep van mensen vaak van wezenlijk belang dat er ook financiële tegemoetkoming geboden wordt om woonaanpassingsprojecten tot een goed einde te brengen. Binnen

het budget voorzien voor de vroegere CO-premie kan er wellicht dit jaar ruimte komen voor een financiële ondersteuning gericht op woningaanpassing.

Ik weet, ook het Vlaamse gewest heeft reeds een premie, maar de Vlaamse reglementering is niet echt uitgewerkt naar die doelgroep toe.

Er is bijvoorbeeld op de bovenverdieping reeds sanitair aanwezig, maar de bejaarde wil, omwille van het feit dat hij geen trappen meer kan doen, beneden sanitaire voorziening. Dan kan dit niet. Wil men anderzijds enkel een aangepaste douche met zitkrukje installeren, dan is dit ook niet subsidieerbaar. De redenering is: ofwel een volledige badkamer, ofwel niets.

Dergelijke tekorten zouden binnen een aanvullend provinciaal reglement aanwezig kunnen zijn. Bovendien is het maximale bedrag van 1250 EUR meestal ontoereikend en beslist de bejaarde in vele gevallen niet over te gaan tot aanpassing, redenerend dat het zijn tijd wel zou duren. Zo blijven vaak schrijnende en onveilige situaties bestaan. Ik geloof vast in de meerwaarde van een dergelijk subsidiereglement. Ik hoop op die manier dat de provincie ook in de toekomst zijn motorrol in de politiek van sociale huisvesting en woonsanering zal waarnemen, om het met de woorden van fractieleider Hilaire Libaut te zeggen.

Dank u.

De heer voorzitter

Ik zie dat de heer De Loor er niet is. Vooralsnog blijft zijn tussenkomst voorgehouden. De fractieleider heeft mij verwittigd dat hij later zou komen en zich verontschuldigt.

Na afloop van de besprekingen moet in ieder geval het hoofdstuk afgewerkt worden. Dat geldt ook voor de heer De Keukelaere die om dienstredenen op het ministerie in Brussel weerhouden is.

Er blijft voorlopig slechts een tussenkomst, van collega De Vilder, voorgehouden onder de huisvestingsartikelen in verband met de heroriëntering van de betoelaging huisvesting.

Collega Maes heeft mij gisteren zeer hoffelijk meegedeeld dat hij van zijn tussenkomst in verband met het verzoek tot ondersteuning van duurzame oplossingen voor het hoge en dure energieverbruik in de sociale woningbouw niet afziet, in die zin dat hij er later nog wel wenst op terug te komen ten aanzien van de provincieraad.

P. 478-489: 939: HUISVESTING

De heer De Vilder

Mijnheer de Voorzitter, Mijnheer de Gedeputeerde, Geachte Collega's, Het provinciebestuur is een belangrijke speler wat sociale huisvesting in onze provincie betreft. Zo is de provincie aandeelhouder bij alle erkende vennootschappen en maakt ze deel uit van de algemene vergadering en de raad van bestuur van deze maatschappijen.

Ook zijn veel gemeentebesturen betrokken partij bij het bestuur van deze sociale huisvestingsmaatschappijen.

Bovendien maken vele van de 84 provincieraadsleden deel uit van de lokale besturen, hetzij als burgemeester, schepen, ocmw-voorzitter, gemeente- en ocmw-raadslid.

Kunnen we daaruit opmaken dat er in Oost-Vlaanderen geen probleem zou zijn wat het voldoende aantal sociale woningen betreft?

Spijtig genoeg niet. In vele Oost-Vlaamse gemeenten is er een zeer beperkte aanwezigheid van sociale woningen.

Ik neem enkele voorbeelden om aan te tonen dat het gemiddelde in Oost-Vlaanderen wat de sociale huisvesting betreft aan de lage kant is, namelijk 5,5% op de sociale huurmarkt.

In gemeenten zoals Sint-Laureins, De Pinte, Destelbergen, Kruishoutem en Sint-Lievens-Houtem is er 0,0 % aan sociale huisvesting voorzien.

In Nazareth bedraagt de sociale huisvesting 0,27%, in Wortegem-Petegem 0,69%. Dit is allemaal beduidend lager dan het Oost-Vlaams gemiddelde van 5,5 %.

Collega's, dit is betreurenswaardig, temeer huren op de private markt voor vele mensen quasi onmogelijk is geworden, daar de huurprijzen de pan uitswingen.

In mijn gemeente zijn 400 EUR, 500 EUR en 600 EUR veel voorkomende maandelijkse huurprijzen die iemand met een laag inkomen niet kan betalen.

Bovendien krijgen op die manier allerhande huisjesmelkers opnieuw vrij spel door het verhuren van slechte woningen aan hoge prijzen. Mensen die eindeloos op zoek zijn naar een woning zijn gemakkelijke prooi en betalen hoge huren voor slechte woningen van eigenaars die weigeren iets aan de woning te herstellen. De zwakkeren op de woonmarkt worden met uitdrijving bedreigd. Bovendien stellen we vast dat de wachtlijsten van sociale woningen lang zijn. De wachttijden zijn lang door gebrek aan onderhandelen voor voldoende aantal sociale woningen en appartementen.

Dat het in de sociale huisvesting niet altijd rozegeur en maneschijn is hoeft geen betoog. Ondanks de eerder lage huishuren, gerelateerd aan het inkomen van de huurders, stellen we vast dat de huurachterstallen beginnen op te lopen en maatschappijen verplicht worden om naar de rechter te stappen om wanbetalers uit te drijven.

En dit ondanks de heel lange periode die hieraan voorafgaat, qua begeleiding door de maatschappij en door het ocmw.

Het provinciebestuur speelt op het gebied van wooncomfort op heel wat vlakken bij.

Zo zijn er heel wat premies op het vlak van huisvesting.

De ene wordt al meer gebruikt dan de andere.

Zo trof ik twee premies aan die nog nauwelijks gebruikt worden:

1. de premie voor aansluiting op het openbaar waterleidingsnet;
2. de premie voor particulieren voor aanpassing van hun woning bij een handicap.

Mijn vraag is dan ook of het gebruik, of eerder niet-gebruik van deze premies niet kan herbekeken worden.

Zouden de middelen, die voorzien zijn, niet anders kunnen worden aangewend? Ik denk hier bijvoorbeeld aan de subsidiëring voor de sociale verhuurkantoren, of sociale huisvestingsmaatschappijen die woningen aanpassen voor mensen met een handicap en die blijvend voor die doelgroep ter beschikking willen stellen.

Dank u.

De heer voorzitter

Ik stel vast, gelet op de afwezigheid van twee van de ingeschreven sprekers het hoofdstuk uitgeput is.

Mevrouw Franssen

Ik ben blij dat collega De Vilder dan toch mijn visie deelt want in mijn tussenkomst stond inderdaad dat ik de provincie vroeg de lokale besturen aan te sporen wat huisvesting betreft.

De heer voorzitter

Deze laatste woordenwisseling zullen we, zoals we gisteren op het einde van het onderwijsdebat, over ons laten gaan.

Ik stel voor dat wij de artikelsgewijze bespreking over 'welzijn en gezondheid' hier afsluiten behoudens het antwoord van de heer gedeputeerde.

Hij zal zoals gewoonlijk bondig, klaar en precies zijn, om met Willem Elsschot te spreken.

De heer gedeputeerde Van Der Meiren

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Ik beloof even bondig te zijn als de interpellanten. Dit betekent dat ik vanaf nu vertrekkend exact twee uur zal hebben om te antwoorden. Een tijd die ik niet zal benutten.

De heer voorzitter

Wees niet te cynisch en ga over tot de orde van uw antwoord.

De heer gedeputeerde Van Der Meiren

Ik dank in ieder geval alle interpellanten voor de positief-kritische manier waarop zij dit welzijnsbeleid hebben benaderd en de hoffelijkheid hebben gehad hun tussenkomsten, weze het soms in grote lijnen, door te geven wat uiteraard het debat iets vergemakkelijkt.

Ik heb een immense verscheidenheid aan tussenkomsten gehoord. Wanneer u alle tussenkomsten in een keer laat plaatsgrijpen merkt u, wanneer u aandachtig zit te luisteren, in de voorstellen en bedenkingen die gemaakt worden, de tegenstrijdigheden die erin zitten.

Ik heb bijvoorbeeld gehoord dat wij teveel doen en teveel visie zouden hebben. Ik heb reeds veel gehoord in mijn leven, maar dat iemand een teveel aan visie zou kunnen hebben is voor mij iets te moeilijk om te begrijpen.

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's, u weet perfect hoe dit sociaal beleid in deze raad is ontstaan. U weet ook hoe wij over 15 jaar van nul zijn begonnen en als toenmalige meerderheid en oppositie er samen in gelukt zijn een beleid op de sporen te zetten zoals het vandaag is, rekening houdend met de enorme veelheid van wat zich binnen het welzijnsgebied afspeelt. Met zeer vele actoren op zeer diverse terreinen, binnen een Vlaams gegeven waarmee wij nu eenmaal geconfronteerd zijn, zijn wij binnen Europa relatief uniek, namelijk met een veelheid aan initiatieven genomen door mensen die zich indertijd verenigd hebben vanuit een bepaalde visie, overtuiging of invalshoek, voor hun eigen welzijn gezorgd hebben.

Wij hebben een immense veelheid in Vlaanderen aanwezig waar ongelofelijk veel werk verzet wordt door tienduizenden vrijwilligers die gesteund en ondersteund door een aantal professionelen heel vaak het onbetaalbare en onschatbare werk verrichten in de beide betekenissen van het woord.

Indien wij morgen al het werk zouden moeten vervangen door betaald professioneel werk, dan kunnen wij dit niet aan.

Wij zijn daarenboven een intermediair bestuur. Wij moeten weten wie we zijn. Wij zijn niet de Verenigde Staten van Amerika en tot u spreekt niet president Bush. Tot u spreekt 'un député de campagne', niet meer, niet minder.

Wij moeten weten wie we zijn. We moeten ook weten wat we kunnen en wat onze eigen limieten zijn. Naar mijn aanvoelen zijn we steeds een dienstbaar bestuur geweest. Wij kunnen geen wetten of decreten maken. Wij willen dat allicht ook niet. Wij kunnen dus niet verplichten, maar wel coördineren, stimuleren en proberen een beetje te sturen en vooral bijzonder veel te ondersteunen. Dit doen we heel vaak additioneel.

Uiteraard krijgt u een veelheid aan initiatieven gezien de enorme diversiteit en veelheid van welzijnsinitiatieven en welzijnssectoren die zich binnen onze provincie bevinden en vaak op ons rekenen om ondersteund te worden.

Ik hoor de collega's aandringen om te rationaliseren en om iets minder te subsidiëren. Ik hoor dezelfde collega's in eenzelfde adem en tussenkomst vragen om bijkomende ondersteuning van initiatieven die wij inderdaad ondersteunen. Dit begrijp ik perfect.

Men heeft mij ook gezegd dat we te weinig 'neen' zeggen. Het kan zijn dat wij te weinig 'neen' zeggen. Ik nodig al de collega's uit om concreet met voorbeelden in de hand te zeggen waar wij bijvoorbeeld zouden kunnen schrappen.

Ik vrees dat wij dan oeverloze debatten tegemoet gaan. Ik denk dat wij in alle tussenkomsten geen enkele fundamentele kritiek hebben gekregen. Wij hebben terecht een reeks bemerkingen en vragen gekregen om met bepaalde zaken rekening te houden.

Ik zal nu proberen snel de tussenkomsten te beantwoorden en een beetje de volgorde van de interpellanten te volgen.

Mevrouw Lafkioui, ik kan mij terugvinden in 90 % van wat u vertelt, vooral in het positieve. Dit is nogal vanzelfsprekend. Ik begrijp uw bekommernis omdat zij ook de mijne is. Wat u over Buzau zegt is heel terecht. Er komt een moment dat wij dit moeten loslaten. Wanneer is de tijd rijp? Welke periode heb je

nodig om een samenleving die eigenlijk eerst een hele reeks negatieve dingen moest overwinnen vooraleer aan iets positief te beginnen?

Ik beweer twee generaties. Moeten wij het nog twee generaties uithouden? Neen, u kent het standpunt dat wij hier hebben verdedigd bij een van de vorige provincieraden.

Wat ons huisvestingsbeleid, meer bepaald het woonwagengebeleid betreft, hebben wij kansen laten liggen. Ik moet er toch op wijzen dat wat ik daarnet gezegd heb, moet herhalen. Wij hebben geen enkele dwingende mogelijkheid, zelfs niet naar de lokale besturen die op een paar uitzonderingen na – en Gent is hier een voorbeeld van de uitzondering – met zijn allen redenen vinden om er niet te moeten op ingaan of problemen op te werpen die ertoe leiden dat het debat verder moet gevoerd worden en er moeilijkheden ontstaan waardoor geen beslissing wordt genomen. Ik ben zeer ongelukkig met uw mening, namelijk dat wij inderdaad slechts staan waar we staan. Wij proberen de lokale besturen te overhalen. Meer kunnen we niet. We kunnen hen wel vertellen dat het hen niets kost, maar er wordt wel een engagement verwacht dat los van het budgettaire aspect bij een aantal gemeenten blijkbaar te moeilijk ligt om het te doen. 'Moed' is soms nodig om in te gaan tegen een stroming. Niet iedereen durft dit.

Het algemeen sociaal beleid.

Wat uw kritische bedenking betreft, namelijk een overrijverigheid van het vereffeningsfonds, kan ik u zeggen dat wij ons ingeschreven hebben in het interprovinciale gegeven en solidair zijn met de andere provincies. In samenspraak met de Vlaamse gemeenschap zijn we hier ingetreden. We zullen zien wat dit geeft. Laat dit een aanzet zijn waarin wij allicht initiatieven nemen waarvan wij hopen dat ze nadien zullen worden overgenomen door de Vlaamse gemeenschap zelf. Wij hebben daar ook in onze sociale sector andere voorbeelden van gekend waar wij met dit bestuur vanuit Oost-Vlaanderen voorbeelden hebben gesteld die nadien overgenomen zijn door de Vlaamse gemeenschap waardoor wij ons uit dit initiatief konden terugtrekken en middelen vrijkregen om andere zaken mee te doen.

De balans opstellen en afwegen van prioriteiten zijn blijkbaar moeilijk voor het provinciebestuur. Neen, dit is niet moeilijk. Uiteraard worden de prioriteiten bij de voorbereiding van de opmaak van de begroting naast mekaar gelegd omdat de vragen die gesteld worden altijd veel groter zijn dan de mogelijkheden die wij hebben om erop in te gaan.

Het is vrij duidelijk dat wij maximaal proberen te meten wat het positief effect is van hetgeen we doen.

Ik was deze morgen op een persconferentie in Casa Rosa.

Ik heb daar moeten vaststellen dat het bijzonder moeilijk is om af te meten wat wij daar doen. Hoe kan u meten hoe nuttig het is? Deze morgen was ik gelukkig toen ik de resultaten zag van een campagne die door Casa Rosa en Sensoa was opgezet. Wanneer ik zie dat men 400 jonge mensen tussen 13 en 18 jaar heeft kunnen sensibiliseren om op een creatieve manier met die afschuwelijke problematiek van aids om te gaan en proberen er preventief iets rond te doen, zijn dit momenten waarbij ik bedenk dat wij dit gesteund en mogelijk gemaakt hebben. Op dat moment kan men concreet afmeten dat het nuttig is wat men hier gedaan heeft rond dit hele project. Veel moeilijker wordt het wanneer men dezelfde vraag zou stellen, namelijk: wordt de basissubsidie, die aan om het even wie toegekend wordt, voor alles en in alle omstandigheden optimaal benut? Dit is niet nameetbaar.

Dat wij ons laten adviseren door een pak adviesorganen is waar. Dat geldt zowel in de welzijnssector als in de cultuursector.

Indien u mij zou vragen om uit het hoofd alle adviesorganen waar ik rekening moet mee houden, op te sommen, zou ik het niet kunnen. Ik zou er allicht een hele hoop vergeten. Het is ook makkelijker het probleem te stellen dan het op te lossen. Enerzijds zegt men: "Politiek beleid moet gesteund en gestoeld zijn op zo exact mogelijke gegevens, zo goed mogelijk wetend wat er op het veld gebeurt om politieke willekeur of onkunde te vermijden." Dat is de ene kant.

Indien u dit wil, moet u zich laten adviseren door mensen die op de hoogte zijn. Een globale adviesraad voor 'welzijn' zou in theorie ideaal zijn, maar in de praktijk op hetzelfde neerkomen omdat u gaat verdelen in die vakjes waar de specialisten die met gehandicaptenzorg bezig zijn allicht niet dezelfde specialisten zijn die u kunnen adviseren wat u binnen de jeugdsector moet doen. Via een ander systeem van werkgroep zoudt u allicht weer tot dezelfde opsplitsing komen. Ik deel uiteraard deze bekommernis en zou niet liever vragen om het met minder adviesraden te doen. Vooraleer wij daar een grondige oplossing voor hebben, geef ik de voorkeur aan deze adviesgroepen omdat u dan het gevoel en de zekerheid kunt

hebben dat u met kennis van zaken beslissingen neemt, geadviseerd door mensen die het veld moeten kennen.

Wie zijn de specialisten? De specialisten zijn de mensen van het veld die op een of andere manier betrokken zijn in het geheel. Dit is nu eenmaal de keuze waar u voor staat.

Mag u steeds rekenen op de pure objectiviteit? Ik denk het wel, maar uiteraard zal iedereen vanuit zijn ervaring, kennis en invalshoek adviseren. Dan komt het erop aan om uw diversiteit in uw adviesgroep dermate groot te maken dat het een het ander kan ondervangen. Dat wij moeten naar eenheid streven is nogal duidelijk. Dit doen wij ook. Ons belangrijkste instrument dat wij daarvoor gebruiken is het regionaal welzijnsoverleg waar inderdaad alle actoren uit het welzijnsveld, zowel uit de private als de publieke sector bij betrokken zijn. Regionaal gespreid, waar het hart klopt en de realiteit zich afspeelt, proberen wij op die manier maximaal het overleg te stimuleren.

Kan het nog beter? Allicht wel, alles kan beter. In ieder geval is meer dan een aanzet reeds aanwezig.

Mijnheer Veys, vragen en bedenkingen bij het gevoerde en te voeren welzijnsbeleid was de toelichting die ik heb gekregen, waarvoor mijn hartelijke dank.

Ik dank u uiteraard voor de waardering die u hebt uitgesproken. Ik neem akte van uw ongenoegen en uw bedenkingen. Ik heb u geen kritiek horen leveren op de begroting zoals ze voorligt, behalve over de CO-premie. Deze premie betalen wij niet meer wat wij tot in den treure in de commissies aangehaald hebben. Dat is een van de voorbeelden waarvan wij de voortrekker zijn geweest door het instellen van een premie op een ogenblik dat anderen daar geen oog voor hadden. Dit is gelukkig door Vlaanderen overgenomen. Wij kunnen met die centen andere dingen doen.

U hebt een vraag gesteld rond Lemberge. Ik weet niet of u de laatste evoluties kent. Dan weet u het antwoord dat ik eigenlijk zou moeten geven, maar wat ik discreethalve hier en vandaag niet ga doen omdat uiteindelijk het hele dossier op een zeer positieve manier aan het evolueren is. Een van de redenen waarom het zo goed evolueert is dat iedereen met begrip voor mekaar, met behoud van zijn standpunten met mekaar kan praten. Wij blijven erbij dat wij hier een schitterende zaak hebben gedaan. Indien het zover is – dat zal niet meer zolang duren – zullen wij naar deze raad terugkeren met een goede, gezonde en mooie boreling.

Mevrouw Claeysens, wij moeten inderdaad de krachten bundelen, goed rekening houdend met de immense diversiteit die nu eenmaal binnen het sociale luik aanwezig is. Er zijn zoveel diverse luiken aan het welzijnsbeleid waarbij wij er goed moeten over waken dat wij de zwakkeren zeker de nodige ondersteuning en begeleiding geven, hetzij rechtstreeks, hetzij via de diensten en instellingen die zich erom bekommeren en er op het veld dagelijks mee bezig zijn. Uiteraard moeten wij daar prioritair aandacht aan besteden, maar tegelijkertijd moeten wij ervoor zorgen dat er niet meer zwakkeren bijkomen. In het kader van preventie – wat wij het klassieke welzijnswerk zouden kunnen noemen – moeten wij ervoor zorgen dat wij via het werk dat in deze organisaties en verenigingen gebeurt om het mogelijk te blijven maken niet in de val trappen en prioritair oog hebben voor degenen die de randgroepen of zwakkeren zijn en prioritair onze steun nodig hebben en er tegelijkertijd voor zorgen dat er zo weinig mogelijk groepen in die categorie zouden moeten terecht kunnen. Ook hier herhaal ik wat ik daarnet heb gezegd, namelijk ons instrument bij uitstek waarover wij beschikken om de coördinatie, de afstemming op mekaar te realiseren is ons regionaal welzijnsoverleg.

Mevrouw Cindy Franssen, ik denk dat de tussenkomst in de juiste context moet gezien worden. Er zijn inderdaad een reeks gemeentebesturen die inzake welzijnsbeleid hun volle verantwoordelijkheid opnemen.

Collega De Vilder, dit geldt onder andere voor de gemeente waar u woont. Ik durf dat hier heel publiek zeggen. Er zijn helaas ook gemeenten waar dit niet de eerste prioriteit is. Vermits het niet de eerste prioriteit is en wanneer het nog moeilijker wordt om de eindjes aan mekaar te krijgen zijn er twee sectoren die altijd het eerst sneuvelen: sociale zaken en cultuur.

Dit zijn de twee sectoren die het eerst sneuvelen omdat zij zogenaamd tot de niet direct nuttige in centen om te zetten en meetbare sectoren behoren. In die zin denk ik dat de tussenkomst van de collega wel heel terecht is. Alle gemeenten moeten overgaan tot het opstellen van hun lokaal- en sociaal beleid. De grote gemeenten kunnen dit uit zichzelf, de kleine gemeenten kunnen dit helemaal niet en de grote middengroep vraagt om ondersteuning die wij op diverse terreinen kunnen bieden. Wij bieden cijfermateriaal aan dat via alle mogelijke wegen beschikbaar is. Wij bieden informatie over

voorzieningenaanbod wat uiteraard zeer belangrijk is. Wij bieden methodologische en procesmatige ondersteuning aan. De concretisering is lokale verantwoordelijkheid. Het enige wat wij kunnen doen is ondersteunen. Wij kunnen proberen te adviseren, voor zover de gemeenten die adviezen wel willen aanvaarden.

Vanaf het moment dat een lokaal bestuur zegt dat het niet onze zaken zijn moeten wij terugplooiën. Wanneer u gebruik kunt maken van het aanbieden van een hele reeks praktische, concrete en nuttige gegevens, kunt u tegelijkertijd van het aanbod gebruik maken om in overleg met de lokale besturen proberen aan te dringen, rekening houdend met de sociale noden die binnen de gemeenten sowieso aanwezig zijn en waar helaas niet alle besturen alle aandacht voor hebben.

Ik spring eventjes naar uw tussenkomst in verband met huisvesting. Deze is heel terecht. U kan het rijtje waar bitter weinig of geen sociale huisvesting aanwezig is binnen onze provincie nog eventjes laten groeien. U kan dat trouwens ook. Ik wil er wel onmiddellijk aan toevoegen dat wij moeten opletten om niet met het vingertje omhoog of beschuldigend te wijzen naar gemeenten zoals Horebeke waar niet overdreven veel huisvesting aanwezig is.

Wij moeten onderscheid maken tussen de puur landelijke, de meer verstedelijkte gemeenten en kleine stadjes. Ook hier kunnen wij een stimulerende rol spelen. Wij zitten met veel raadsleden die vertegenwoordigers zijn in sociale huisvestingsmaatschappijen. Wij kunnen daar proberen onze rol te spelen. Ook hier is een van de zeer belangrijke actoren het lokale bestuur. Wanneer het lokale bestuur niet meewerkt kan u op uw kop staan en quasi niets realiseren. Uiteraard hebt u gelijk dat het vandaag niet meer eenvoudig is om een sociale huisvestingsmaatschappij te runnen omdat u weet dat u op het einde van de rit geconfronteerd wordt met een terugloop van de budgettaire mogelijkheden van de huurders. Dit is een realiteit waar wij niet naast kunnen kijken. Bovendien laten we eerlijk zijn dat er besturen zijn die voor de sociale huisvesting zijn, tot wanneer u aanklopt bij hen. Dit heeft niets te maken met de politieke meerderheden die in deze besturen aanwezig zijn.

Indien het moet, zeker niet in hun centrum, want dit gaat u toch voorbehouden aan de anderen. Ik denk dat ik hier een taal spreek die velen onder ons zullen herkennen. Dit heeft dus niets te maken met de politieke partijen tot dewelke de mensen die het voor het zeggen hebben in hun gemeente, behoren. Dit is een vrij klassiek gegeven. Ik wil u straks aan de bar een paar voorbeelden geven uit mijn eigen directe regio waar ik het kan hebben over besturen waar mijn partij zeer direct in betrokken is. Ik moet vechten om een sociale woning ergens in een centrum geplaatst te krijgen. Herkennen jullie dat, Collega's?

Collega Van Landeghem, de wachttijden, de wachtlijsten en de wachtperiodes zijn inderdaad een immens probleem. Ook hier zijn wij als provinciebestuur een beetje fier dat wij aan de wieg hebben gestaan voor het oprichten van een dergelijke wachtlijst. Ik herinner mij de beginperiode dat men ons niet geloofde wanneer wij aan de hand van de cijfers naar Brussel trokken om hen daar te tonen wat de realiteit was. Het was niet wetenschappelijk en correct genoeg. Ondertussen zijn wij gelukkig een heel stuk verder en worden de wachtlijsten in alle provincies gehanteerd en via een samenwerkingsverband aangegaan met de Vlaamse overheid, via het Vlaams Fonds voor Sociale Integratie voor personen met een handicap. Er is een nieuw besluit, namelijk 'zorgregie' op dit moment in de laatste fase van voorbereiding. Daarin staan een reeks heel nobele doelstellingen die allemaal als einddoel hebben ervoor te zorgen – dat is althans wat Vlaanderen zich voorhoudt - om tegen 2006 alle wachtenden te hebben opgevangen.

In de structuren die uitgebouwd worden zullen wij allicht nog onze rol te spelen hebben. Men zal de wachtlijsten overigens ombouwen tot centrale gegevensbanken. De term 'centrale wachtlijsten' zal verlaten en vervangen worden door 'centrale gegevensbanken' wat uiteraard veel meer zal zijn dan een wachtlijst omdat deze gegevensbanken moeten toelaten te plannen op korte, middellange en lange termijn. Ook hier is de problematiek iets groter en ingewikkelder dan men op het eerste gezicht zou kunnen denken. Uiteraard zijn de kosten voor deze zorg immens hoog wanneer we weten dat een persoon opgenomen in een tehuis voor niet-werkenden de kostprijs op jaarbasis ongeveer 50 000 EUR bedraagt. Een persoon die een dagcentrum bezoekt kost ongeveer 19 000 EUR op jaarbasis. Dan begrijpt u dat we het hier niet over peanuts hebben, maar dat het hier om zeer veel geld gaat. Het gaat uiteraard nog om veel meer. Het gaat erom welke categorieën het makkelijkst en het best in welke omgeving worden geplaatst. Worden de gebruikers betrokken? Och, ja, via hun verenigingen. Het is bijzonder moeilijk om de gebruiker als individu te betrekken, maar er zijn bij het Oost-Vlaams platform 29 gebruikersorganisaties actief waardoor uiteraard de stem van de gebruiker wordt gehoord.

Mevrouw Claeysens, reflecties over het gevoerde gelijkemansbeleid is en blijft een niet simpele materie, waarvan ik denk dat u en uw ploeg binnen de commissie toch wel nuttig werk verricht. Wij zijn een provinciebestuur en we denken dat wij wat dit hier betreft stapjes vooruit zetten. Ik begrijp uiteraard dat men wilt dat het veel sneller gaat. Iedereen zou dat willen.

Hoe bent u geïndigd? "Begin met erover na te denken... ." Hierbij appelleert u aan een mentaliteitswijziging. Ik kom eventjes terug naar Buzau. Collega Verleyen beseft samen met ons bijzonder goed dat een mentaliteit wijzigen zeer moeilijk is. Daar hebt u tijd voor nodig. Maar ik denk dat wij ook hier uiteindelijk niet zo slecht bezig zijn.

Collega Joris, eigenlijk is er reeds voor een groot stuk gereageerd. Ik moet u inderdaad zeggen dat niet de president van de Verenigde Staten tot u spreekt. Ik zou geen president willen zijn.

Wij worden geconfronteerd met voorbeelden uit de Verenigde Staten. Het voorbeeld is op zich uiteraard al vals omdat in de Verenigde Staten enkel migranten wonen, behalve de indianen. Dit heeft allicht een en ander, naast bemoeilijkt, ook vergemakkelijkt.

De vergelijking met Engeland en Frankrijk is ook zeer moeilijk omdat het soort mensen die wij migranten noemen, eigenlijk inwoners zijn uit een oud kolonie en dus via die weg allicht de Franse nationaliteit hebben. Wanneer u dan toch de vergelijking wil maken met de rellen in Frankrijk, kan ik u zeggen dat dit niet goed te keuren is.

Mijnheer Veys, geen enkele vorm is goed te keuren. Ik wil wel proberen te begrijpen wat hem en zijn omgeving bezielend en gestimuleerd heeft om te doen wat ze gedaan hebben, alsook de manier waarop. Zo probeer ik dat ook voor Frankrijk.

Uiteraard vinden we daar een reeks gegevens. Wat u met kippen niet mag doen, mag u ook met mensen niet doen. U mag ze namelijk niet te dicht bij mekaar steken waardoor ze te weinig ruimte hebben want dan pikken ze naar mekaar, zoals mensen. Dit is allicht een inschattingfout geweest zoals bij de huisvesting. Als de bijen en de mieren het doen, waarom dan niet de mensen.

Uiteraard is er de problematiek van de tewerkstelling, de geringe opleiding en de globale kansarmoede die evenzeer geldt voor autochtonen als allochtonen, zowel in Frankrijk als bij ons.

U hebt uiteraard gelijk dat men de problemen niet mag verengen tot puur sociaal-economische gegevens. Hoe belangrijk die sociaal-economische gegevens ook zijn. Ze zijn niet het enige. In welke mate zij belangrijk zijn weet ik niet.

Uiteraard is cultuur belangrijk. Dan stelt u een zeer fundamentele vraag: in welke mate is een samenleving of maatschappij in staat om te leven met meerdere culturen binnen een gemeenschap, globale limieten en lijnen die voor iedereen moeten gelden?

Is het spreken van eenzelfde taal genoeg om eenzelfde cultuur te beleven? Neen, dat is niet genoeg.

Is het een noodzakelijke voorwaarde? Ja. Wij doen ook inspanningen om Nederlands aan te leren, waar het kan aan een versneld tempo.

Naast het spreken van dezelfde taal, bijvoorbeeld Nederlands, is er het probleem van de communicatie.

Communiceren is veel meer dan alleen maar dezelfde taal spreken. Het zal allicht niet eenvoudig zijn binnen een samenleving waarvan men zegt dat ze vandaag intoleranter is dan in het verleden. Ik heb daar mijn vragen bij. Is deze samenleving intolerant? Ja, maar ze was dat 50 en 100 jaar geleden ook.

Degenen die zich de moeite doen om de geschiedenis van de arbeidersbewegingen te bekijken en inzicht te verwerven zullen perfect begrijpen wat hiermee wordt bedoeld.

Ik geloof in een maatschappij waar diversiteit mogelijk moet zijn en waar mensen recht hebben, binnen de globale lijnen, van mekaar te verschillen en een aantal dingen anders te beleven. Wij moeten dit recht hebben. Indien wij een dergelijke samenleving niet kunnen laten tot stand komen dan gaan wij een nieuw Sparta creëren. U weet dat Sparta ten onder is gegaan aan haar veel te rigoreus eenstemmig beleid.

Mijnheer Veys, rond ontwikkelingssamenwerking.

Roemenië is geen ontwikkelingsland. De steun die wij verlenen aan Roemenië situeert zich ook niet binnen de ontwikkelingssamenwerking of noord-zuidsamenwerking, maar binnen de gezondheidssector. Dat is een detail.

Wij kennen natuurlijk uw kritiek en ik kan daarmee leven, alleen wil ik zeggen dat inzicht verwerven in om het even welk dossier, om het even wanneer, kan. Deze raad is geen achterdeurtje. Ik heb die term niet gebruikt, ik neem hem over. Deze raad is geen achterdeurtje, maar een volwaardige assemblee waar, te allen tijde, om het even welk dossier kan worden aangekaart, besproken, bekritiseerd, bijgestuurd.

Daarvoor dient deze assemblee.

Ik vind het een beetje laag dat u één van de collega's – en hij is toevallig binnengekomen – betreft in dossiers.

Als men ergens geweest docent is, mag men dan weet hebben van dossiers die lopende zijn rond een instelling waarin men betrokken is geweest?

Men zit niet in de raad van bestuur. Men is geen beheerder. Men is zelfs niet meer aanwezig in die instelling.

Mag dat? Kan dat?

Ik zie echt niet in waarom dit niet zou mogen.

Dat we met 11.11.11. geen enkele afspraak kunnen maken, is uiteraard niet waar. Ik heb in de commissie wel gezegd dat wij 11.11.11. in haar voorstellen maar gedeeltelijk hebben gevolgd en gedeeltelijk niet hebben gevolgd. Maar dit is – en ik herhaal het hier nog maar eens – de primauteit van de politiek, van het beleid. Hier wordt beslist. Niet op een andere plaats, niet door adviesorganen, niet door ambtenaren, maar door de verkozenen.

We hebben inderdaad wat dat betreft 11.11.11. niet in haar voorstellen integraal gevolgd en ik denk dat dit moet kunnen.

Het provinciaal jeugdwerk.

Als u de optelsom maakt van wat binnen jeugdwerk wordt uitgegeven, komt u tot een vrij fenomenaal bedrag dat dit jaar – in 2006- niet is verminderd, maar waar dat onderdeel van het jeugdwerk waar u op doelt niet integraal de verhoging heeft gekregen die ze hadden verwacht. Tussen haakjes : ik had die ook niet beloofd.

Ik heb wel gezegd dat we gingen maximaal kijken wat we konden en of wij ergens anders voldoende middelen zouden vinden om daaraan toe te voegen. Alleen hebben we ze niet gevonden. Maar hou er toch rekening mee dat, ondanks de besparingen die we hebben moeten doorvoeren om deze begroting in evenwicht te kunnen houden en te kunnen indienen zoals wij ze hebben willen indienen, wij overal zijn moeten gaan besparen. Niet hier. Er is een verhoging, weze het een onvoldoende verhoging volgens de inzichten van de mensen van de Jeugdraad. Ik versta ze en ze hebben nog objectief gezien gelijk ook, alleen moet het mogelijk zijn.

Dat ik niet op de algemene vergadering was : ik was bij mijn weten ook niet uitgenodigd en het zijn maar de luizen die ergens naartoe gaan zonder uitgenodigd te zijn.

Ik heb wel mensen van de Jeugdraad ontvangen.

Ik ben bij hen geweest, toen ze mij wel hadden uitgenodigd. Ik ben met hen gaan praten. En ik heb nadien een delegatie van hen op mijn bureau ontvangen. Dat wel. Natuurlijk. Maar ik ga uiteraard niet naar de algemene vergaderingen - niet van de Jeugdraad, niet van andere instellingen - tenzij men mij expliciet zou vragen.

Wat Habbekrats betreft hebben we de discussie in de commissie ten gronde gevoerd en zijn wij met dit dossier naar dit achterdeurtje gekomen, naar deze raad. Vermits het niet gereguleerd is, moeten we naar deze raad komen en behoort het de raad toe te beschikken over de middelen die deze raad heeft gestemd. En bij ontstentenis van reglement is het deze raad die daarover zijn oordeel heeft uitgesproken. Het is niet van de reguliere werking gekomen. Dat de subsidiëring die wij aan Habbekrats geven komt uit de niet-gereguleerde pot en dat het bedrag dat we daaruit hebben weggenomen niet meer beschikbaar was voor iets anders, is uiteraard waar.

Mevrouw Willems, gezinszorg en wat de bedoeling is met de mantelzorgpremie.

Ik zou er graag op wijzen dat in de begroting 2006, wat de mantelzorgpremie betreft, er een kleine 257 000 EUR is voorzien.

U hebt natuurlijk gelijk als u zegt of veronderstelt - terecht veronderstelt - dat de bedragen die wij nemen voor de omkaderende maatregelen rond de mantelzorgsubsiëring uit dat artikelnummer komt. Maar het is niet ten koste van de provinciale mantelzorgpremie zelf.

Wanneer wij de realiteit zien van de voorbije jaren, zijn de overschotten die op het budget aanwezig zijn voldoende om er de omkaderende maatregelen mee te betalen en om tegelijkertijd toch ook de klassieke mantelzorgpremies te blijven uitbetalen.

Wat gaan we daarmee doen?

Het bedrag zal er zijn. Wij moeten nu nog een reglement maken. We moeten eerst weten dat wij een bedrag hebben en het de moeite is om een reglement te maken. Als dit bedrag gestemd wordt, zullen wij een reglement maken waarbij wij in concreto gaan proberen om binnen een reglement de vragen die er

vandaag al zijn op te vangen. Vragen die komen uit crisisopvang, steunrelaties in de bijzondere jeugdzorg, metawonen in de psychiatrische zorg, dagcentra, kortverblijf.

Dus er liggen vandaag reeds een reeks vragen voor om binnen het kader van deze mantelzorgpremie ondersteuning te kunnen krijgen.

Hoe het er zal uitzien, wat er uiteindelijk uit de bus zal komen, zullen we met zijn allen – nadat we de eerste adviezen zullen gekregen hebben van de administratie – in de commissie uiteraard grondig bespreken.

Collega Hertog, ik had zo het vermoeden dat u het vermoeden had dat het antwoord kort kon zijn. Wat betreft de vrijwilligersproblematiek hebben wij inderdaad 24 500 EUR voorzien. Dat was zo beloofd. We hebben dat ook kunnen uitvoeren.

Wij zijn op dit ogenblik binnen de schoot van de VVP met de gedeputeerden van Welzijn van de vijf Vlaamse provincies aan het overleggen. Wij wachten nog op de evaluatie van West-Vlaanderen. Die zal wellicht binnenkort klaar zijn. Wij verwachten dat begin volgend jaar. Dat is wat de collega van West-Vlaanderen ons zegt. Als dat klaar is, zullen wij - overigens in overleg met de Vlaamse gemeenschap - moeten zien welke aanpak nu de beste is. Niet alleen de beste, maar welke aanpak wettelijk, juridisch het meest sluitend zou zijn en het meest efficiënt zou zijn voor de organisatie die er mee zou kunnen gediend zijn.

Mevrouw Willems, kinderopvang.

U hebt wellicht, samen met andere collega's, opgemerkt dat de 34 000 EUR voor investeringen die in 2005 was ingeschreven, is wegge gevallen.

Waarom?

Omdat wij wisten dat 34 000 EUR te weinig is om een echt investeringsbeleid in die sector te kunnen voeren.

Daarom hebben we gezegd : laat ons dat budget behouden, maar laten we daarmee doen wat we kunnen en wat binnen zo een budget aan realiteitsmogelijkheid aanwezig is. Laat ons daar vorming mee opzetten en laat ons proberen kwaliteitsverhoging in de kinderopvang op die manier te realiseren.

Natuurlijk kan er nog altijd beroep gedaan worden op de investeringssubsidiemogelijkheden in de sectoren welzijn en gezondheid, waar een globaal budget van 171 500 EUR beschikbaar is. Ook deze diensten kunnen daarop beroep doen.

Mevrouw De Gusseme, woningaanpassing.

We hebben het er al eventjes zijdelings met collega De Vilder over gehad. Dat is een immens probleem. U weet dat wij in de Provinciale Woningraad bezig zijn met deze problematiek te bekijken.

U hebt ook gezien dat wij in de begroting een budget hebben voorzien die het moet mogelijk maken om in een woonimpulsbeleid te gaan ingrijpen. We hebben vragen binnen, onder meer van ons zorgnetwerk en van nog een paar anderen, die qua idee schitterend zijn, die een ervaring hebben waarbij ze mensen kunnen begeleiden - het gaat dus om de zwakkeren. De anderen kunnen het uit zichzelf – van bij het begin, van de eerste ideeën van een renovatie, tot aan het einde van de renovatie.

Wij zullen daar heel binnenkort veel meer over horen, maar in ieder geval bedankt dat u ons er de aandacht op gevestigd hebt dat dit een belangrijk item is dat we zeker niet mogen uit het oog verliezen.

Mijnheer de voorzitter, ik ben tevreden van mezelf. Ik heb twee uren vragen beantwoord op 50 minuten. Ik dank nog eens alle collega's voor de positieve ingesteldheid waarmee dit beleid is benaderd geworden.

Dank u.

Applaus

De heer voorzitter

Dank u zeer, Mijnheer de Gedeputeerde.

Ik sluit nog even dit hoofdstuk af.

Mijnheer De Loor heeft mij bevestigd dat hij zijn ondervraging heeft ingediend op een ogenblik dat de situatie nog anders was, evolutief, wat Lemberge betreft en dat hij nu met hoop wacht en ziet, zoals overigens ook door de gedeputeerde is gezegd.

Daar wordt dus van afgezien.

Mijnheer De Keukelaere blijkt om dienstredenen als burgemeester in Brussel weerhouden te zijn op het ministerie. De tussenkomst van de heer De Keukelaere vervalt.

Is er iemand die nu nog het woord vraagt? Ik reken erop van niet en ik mag erop rekenen.

Mijnheer Joris? Ik dacht dat u wijzer was. U hebt het woord.

De heer Joris

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Ik dank de gedeputeerde voor het - dit keer - inhoudelijke antwoord zonder dat daar een persoonlijke rancune doorheen klonk.

Ik moet alleen maar zeggen dat ik inderdaad de grootste twijfels heb over de mogelijkheid om binnen één natie, met mensen uit totaal verschillende beschavingen, een stabiele democratische staat uit te bouwen. Ik denk dat dat het fundamentele probleem is waar wij voorstaan. Als u een dictatuur hebt om ze onder de knoet te houden, gaat het allemaal...

De heer voorzitter

Mijnheer Joris,

Het vraagstuk ontsnapt duidelijk aan de bevoegdheid van de provincieraad, algemeen gesteld. De meltingpot in Amerika, algemeen...

Ik laat u afronden.

De heer Joris

Ik reageerde op de fundamentele vraag die de gedeputeerde stelde. Zeg ik dat het niet kan, dat het nooit kan? Helemaal niet...

De heer voorzitter

Eigenlijk weet ik niet of u dat wettelijk mag zeggen.

Willen we er niet beter het zwijgen toedoen en er allemaal eens over mediteren? Dat het vraagstuk moeilijk is, is voor iedereen duidelijk. Laat er ons allemaal nog een keer over nadenken. Het is niet nodig om dat hier nu uit te vechten. De gedeputeerde heeft natuurlijk in zijn algemene beschouwingen een beschouwing gemaakt en ik laat u nog afronden, als u dat wil.

De heer Joris

Waarschuwen voor gevaren, voor problemen waarvan we historisch kunnen vaststellen dat ze keer op keer altijd opnieuw dikwijls tot burgeroorlog, tot geweld hebben geleid, is gewoon voorzichtig. Optimistisch is denken : het zal bij ons voor de allereerste keer in de geschiedenis anders verlopen. Maar ik geloof niet dat er in de geschiedenis zo een allereerste keren zijn. Ik geloof dat de geschiedenis zich meestal in min of meer dezelfde vorm voortzet. Kijk naar het verleden en u zult de toekomst kennen wat dat betreft.

De heer voorzitter

Mag ik vragen of alle raadsleden het thans eens zijn dat de artikelsgewijze bespreking van het hoofdstuk welzijn en gezondheid als afgewerkt mag worden beschouwd?

Dat is zo?

Dan zal dat zo geschieden.

CULTUUR, KUNSTEN EN OUDHEIDKUNDE

P. 310-321 763 CULTUUR, ONTSPANNING EN PLECHTIGHEDEN

P. 322-327 767 OPENBARE BIBLIOTHEEKWERKING

P. 352-405 789 KUNSTEN EN OUDHEIDKUNDE

De heer Gillis

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Ik ben blij dat het vandaag nog kan.

Toen de gedeputeerde vele jaren geleden bevoegd werd voor cultuur ging er duidelijk een soort adrenalinestoot door dit provinciaal huis.

Er werd veel gerealiseerd in die eerste jaren :

- de verzuiling werd in belangrijke mate ingeruild voor kwaliteit. Dat is voor de sociale sector veel minder het geval, maar dat heeft ook te maken met het werkveld natuurlijk;
- het mocht wat grootschaliger en geprofileerder wat de provincie betrof, bijvoorbeeld de Centers of Excellence;
- er werden nieuwe accenten gelegd, bijvoorbeeld het pop- en rockbeleid en eigenlijk jeugdcultuur in het algemeen;
- en de provincieraad zag in globo dat het goed was. Ik denk dat de verschillende stenografische verslagen uit het verleden daarvan kunnen getuigen.

Was dit het beleid van dé deputatie?

Ik zou het eerlijk gezegd een beetje durven betwijfelen en ik kan mij niet herinneren dat ooit een andere gedeputeerde zwaarwegende, of zelfs maar gewoon lichtwegende culturele uitspraken heeft gedaan.

Het was in de eerste plaats – en dat is ook zijn verdienste – het beleid van gedeputeerde

Van Der Meiren.

Ik moet echter vaststellen dat, met uitzondering van het Ename-project, waar ik straks op terugkom, het de laatste twee jaar een beetje uitbollen is. Er wordt beheerd en er wordt goed beheerd, maar wordt er nog gestuurd?

Dit komt misschien best tot uiting in het geval Huis Anton van Wilderode en het letterenbeleid.

Het pand Anton van Wilderode werd in het begin van deze legislatuur aangekocht en wat opgefrist. Er werd iemand van de familie aangeworven om de dagboeken uit te zuiveren. Jaarlijks wordt er ongeveer 20 000 EUR uitgegeven voor onderhoud, verwarming, het onderhoud van de tuin, enz. Maar ondanks herhaalde tussenkomsten in deze raad gebeurde er in feite met dit pand niets beleidsmatig.

Het kan ook moeilijk anders, want inzake letterenbeleid is er toch wel sprake van een impasse.

Elke begrotingsbespreking opnieuw horen we de gedeputeerde zeggen in commissie dat zijn diensten dit letterenbeleid moeten uitwerken, waarop de diensten in commissie repliceren dat ze wel willen, maar er de middelen en de mankracht niet voor hebben.

Dit pingpongspel is misschien best gezellig. Het duurt nu al een paar jaren. Maar zo gaat natuurlijk de trein niet vooruit.

Het STAM Gent.

Dat is één van de nieuwe zware begrotingsposten in deze ontwerpbegroting 2006 en men voorziet daarin een provinciale participatie van 2 000 000 EUR.

Het is logisch dat de provincie in dit museum over de geschiedenis van de stad Gent participeert. Men kan het immers niet over de geschiedenis van de stad Gent hebben zonder bijvoorbeeld het herhaaldelijk

platbranden van Deinze te vermelden, de belegering van Oudenaarde, de slag bij Gavere, het vernietigen van de weefgetouwen in Laarne door de witte kaproenen, de vlucht van het platteland naar de stad door de aardappelcrisis rond 1848, het in de 19de eeuw delokaliseren van vooral textiel fabrieken naar de toen lageloonstreek die Ronse was, enz.

Dat de provincie dit stadsmuseum helpt realiseren is dus logisch.

Hoe graag Gent het immers altijd zou hebben gewild, het is nooit een echte stadsstaat geweest. Het heeft altijd rekening moeten houden met de omliggende en de omliggende met Gent.

Positief hier is dat wij kiezen voor een recht van opstal of een erfpacht waardoor de provincie eigenaar blijft van datgene wat met haar centen zal worden gebouwd.

Positief, maar onverklaarbaar, want blijkbaar stellen wij ons als provincie ten overstaan van een openbaar bestuur, de stad Gent, toch behoedzamer op dan bijvoorbeeld ten opzichte van een aantal private vzw's.

Een paar maanden geleden heeft de deputatie hier langlopende convenanten afgesloten, bijvoorbeeld met de Euro-Kartoenale in Kruishoutem en Les Ballets C. de la B. in Gent, die erop neerkomen dat de provincie 100 % van de kosten draagt voor de bouw en/of verwerving van een tentoonstellingsgebouw, repetitieruimte, kantoorruimte.

Indien deze initiatieven – en ik wens ze een lang leven toe en veel succes – binnen 5, 10 of 15 jaar hun activiteiten stop zouden zetten, heeft de provincie geen enkele inspraak in de herbestemming van de infrastructuur. Zelfs leegstand en verkrotting zouden we niet kunnen voorkomen terwijl deze panden toch 100 % met provinciale middelen zijn gerealiseerd en we eigenlijk moeten zeggen dat elke baksteen door de provincie is betaald.

De private vzw's hebben immers de volledige eigendomstitel.

Onze fractie heeft daarover opmerkingen gemaakt die ons door – en ik moet dat eerlijk zeggen : ik was er ook een beetje door verrast – bijvoorbeeld door het C. de la B. absoluut niet in dank zijn afgenomen omdat wij het aandurfd en om op te komen voor de belangen van de overheid. Maar de deputatie en deze meerderheid heeft onze bezwaren toen - een paar maanden geleden - verworpen.

Wij durven hier toch – naar aanleiding juist van het STAM Gent – toch nog eens vragen, met aandrang, om deze convenanten met de private vzw's te herzien.

Het moet perfect juridisch mogelijk zijn om een clause toe te voegen, ofwel in die convenanten, maar misschien nog beter in de statuten van die vzw's zelf, dat indien deze organisaties hun activiteiten stopzetten, de panden aan de provincie toevallen of aan de provincie worden overgedragen.

Collega Van Hecke heeft een beetje de vzw-wetgeving erop nagekeken en dat moet perfect mogelijk zijn volgens onze fractie.

Wij waren op de presentatie van het STAM in de Bijloke-abdij en wij hebben er de maquette kunnen zien en bekijken, met een aantal mensen besproken, gewikt en gewogen.

Dat men kiest voor een hedendaagse architectuur is logisch. Gent is Brugge niet. Het moet hier niet een soort Biedermeier-namaakarchitectuur worden. Toch hebben we wat schrik van de impact van die nieuwbouw op de gehele site.

Een aantal mensen kennen hier waarschijnlijk de site niet, maar naast de 13de eeuwse ex-ziekenzaal, nu concertzaal, staat links een, naar mijn bescheiden mening, zeer geslaagd modern inkomgebouw. Men voorziet ook een extra foyergebouw rechts. Daarnaast voorziet men ook nog een verbindinggebouw met het anatomisch theater. Er komen ook nog, naast STAM, de operastudio en de nieuwe gebouwen van C. de la B langs de Bijlokekaai.

Als men dat allemaal samen optelt, is dit zeer veel nieuwbouw op een beperkte ruimte. Mijn vrees is een beetje of die site dat wel kan verteren, of dat kloosterareaal, dat eigenlijk tamelijk gaaf bewaard is gebleven, daar niet te zwaar zal door belast worden.

Nog even iets over de presentatie van het Stadsmuseum Gent begin november in de Bijloke.

Voor een groot publiek – en de grote kloosterrefter zal vol met mensen uit het veld en met mensen met een groot tot een zeer groot hart voor Gent – was dit de ideale gelegenheid om de rol en de betrokkenheid van de provincie eens dik in de verf te zetten.

In Gent durft men dat al eens vergeten.

Dit ging echter naar mijn bescheiden mening volledig de mist in omdat tussen de toespraken van de minister van Cultuur en deze van de Gentse schep en van de provinciale bijdrage, het provinciaal standpunt werd toegelicht, of eerder voorgelezen, met alle respect, door een gewone secretaresse.

Dat de gedeputeerde niet zelf aanwezig kon zijn wegens missie in het buitenland, tot daar aan toe. Dat kan gebeuren. Maar was het nu echt niet mogelijk om een collega-gedeputeerde of een topambtenaar van onze dienst Cultuur af te vaardigen? Het leek wel – en ik ben er daarna op de receptie ook nog op aangesproken – alsof men vanuit de provincie een beetje het signaal wou geven dat wij eigenlijk toch een beetje tegen ons goesting in het STAM-verhaal waren betrokken, bijna in het STAM-project waren gesukkeld.

Ik denk dat dit geen elegante manier van voorstellen was.

De herijking van de vele subsidies.

Het is hier in andere beleidsdomeinen ook al gezegd : zeker in cultuur gaat dit op, want cultuur is een grote gebruiker, verbruiker, beneficiënt van subsidies.

Een tweetal jaren geleden zijn een aantal nominatimsubsidies van wat ik noem “de net niet Centers of Excellence” licht opgetrokken, maar we kunnen toch niet om de vaststelling heen dat al te veel initiatieven en subsidiebedragen ten opzichte van 2000, of zelfs ten opzichte van een pak vroeger, de vorige legislatuur, grosso modo status-quo zijn gebleven.

Sommige initiatieven zijn echter in de loop der jaren zeer waardevol geworden, bijvoorbeeld het Muziek LOD, de Rode Pomp, en zijn culturele zwaargewichten geworden die men in feite nog moeilijk kan wegdenken uit het culturele veld en die allang een extra opwaardering verdienen.

Andere initiatieven zijn in de loop der jaren ofwel zonder betekenis geworden, of hebben de ambities nooit echt waargemaakt.

Om toch wat financiële ruimte en financiële steun aan een aantal organisaties extra te geven, kiest men nu al een aantal jaren voor de werkwijze dat men bij de meeste subsidies jaar na jaar ongeveer 2 % afvijlt.

Dit is ook in de ontwerpbegroting 2006 het geval.

Ik begrijp de werkwijze. Ik begrijp de methodiek. Maar het gevolg is wel dat de provincie op het terrein voor elk initiatief afzonderlijk een ietwat kneuterige indruk maakt.

Ik geef een viertal voorbeelden :

- de vzw Lokerse Feesten moet in 2006 150 EUR inleveren;
- de Vlaamse Vereniging voor Familiekunde moet 98 EUR inleveren;
- de vzw Bibliotheca Waesiana moet 30 EUR inleveren;
- de vzw Auschwitz in Gedachtenis moet 39 EUR inleveren.

Als men het vanuit de optiek van een ontwerpbegroting bekijkt, kan men zeggen van “als iedereen een beetje inlevert, oké”, maar voor de verschillende organisaties en initiatieven in het veld geeft dit een zeer bedenkelijk beeld van de provincie als men bijvoorbeeld 30 EUR, 39 EUR, 98 EUR moet inleveren.

Het spreekwoord zegt wel “vele kleintjes maken één groot”, maar zo groot is de pot door die afwijling van 2 % toch niet. Aangezien men geen oude subsidies, geen substantiële bedragen van oudere initiatieven en misschien ook foute initiatieven, durft schrappen is er in feite geen geld genoeg om nieuwe waardevolle aanvragen tot provinciale steun te honoreren.

Zo moet ik bijvoorbeeld vaststellen dat de vraag om provinciale subsidies uit te keren aan bijvoorbeeld de Handelsbeurs op de Kouter - een met grotendeels private middelen schitterend gerestaureerde zaal met een uitmuntende akoestiek en een zeer hoogstaande programmatie – in de ontwerpbegroting niet werd gehonoreerd.

Ik kan dit als overtuigd provincialist moeilijk uitgelegd krijgen voor mijzelf, zeker als ik vaststel dat iets zoals de Capitole in Gent - cultureel van geen enkele betekenis, een ruimte zonder gezicht of profiel die probleemloos door gelijk wie voor gelijk wat kan worden afgehuurd, of dat het dan een K3-concert is, een Vlaams Blok-congres of iets van de Chippendales, alles kan daar blijkbaar – probleemloos en kritiekloos jaar na jaar ruim 120 000 EUR krijgt toegestopt.

Dat is meer dan het dubbele van wat bijvoorbeeld Concertzaal De Bijloke krijgt.

Provinciale subsidies waar bovendien niets tegenover staat. De Capitole geeft zelfs geen reducties voor bepaalde doelgroepen, enz.

Mijn vraag is dan ook : wat is de plaats van deze subsidie in het provinciaal beleid? Kunnen we die ruim 120 000 EUR echt niet zinvoller besteden?

Ik denk dat er gegadigden en waardevollere initiatieven genoeg zijn.

De Centers of Excellence.

De provinciale ondersteuning van de Centers of Excellence staat voor mij niet ter discussie. De Vlaamse Opera, het Festival van Vlaanderen, het Internationaal Filmfestival, de Vooruit, het NTG, allen hebben ze meer dan hun merites, allen hebben ze duidelijk een bovenlokale uitstraling, om niet te zeggen een aantal zelfs zwaar internationale uitstraling.

Alleen moeten we vaststellen, alhoewel het allemaal Centers of Excellence zijn en ze zogezegd op één lijn staan, dat door elementen waar we als provincie zelf absoluut geen vat op hebben, er een grote ongelijkheid is inzake het effectieve bedrag van subsidiëring door de provincie.

Omdat bijvoorbeeld het NTG een instelling van openbaar nut is, onderhevig aan het podiumdecreet, moeten we enerzijds dik 415 000 EUR verplicht bijdragen en anderzijds doen we daar via de Centers of Excellence vrijwillig nog eens ruim 240 000 EUR bovenop.

Samen goed voor ruim 656 000 EUR, in oude Belgische franken 26 500 000 BEF.

Men weet dat ik niet de gewoonte heb om in dit halfroond of erbuiten mijn mening onder stoelen of banken te steken. Ik zeg dan ook zeer duidelijk dat het cultureel soortgelijk gewicht van het NTG niet van dien aard is dat ze in het geheel van de provinciale culturele subsidiepolitiek de zwaarst gesubsidieerde instelling kan zijn of blijven.

Indien de minister van Cultuur bovendien – en hij heeft dat al aangekondigd – zou besluiten tot meer subsidies waardoor ons verplicht aandeel via het podiumdecreet nog eens extra zou stijgen, moet volgens ons het vrijwillige aandeel, minstens van de provincie, minstens in dezelfde orde van grootte dalen.

Wie de website van het NTG consulteert, krijgt de indruk dat men vanuit het NTG ervoor heeft geopteerd om ook buiten de muren van het eigen huis te breken en op locatie te gaan spelen, iets wat in feite positief is.

De ontwerpbegroting 2006 leert echter dat dit toch iets moet genuanceerd worden. Het is immers de provincie zelf die het initiatief heeft genomen om het NTG een aantal keren uit Gent weg te lokken, weg te kopen, weg te huren.

In de ontwerpbegroting 2006 voorziet men immers een aantal opvoeringen van de productie “Diplodocus deks”. Dat heeft vorig seizoen met veel succes gelopen en zou in Ename in de loop van april 2006 worden hernomen.

Het is echter de provincie zelf die als organisator de volle 100 % van de uitkoopsom op tafel legt - 124 000 EUR - alsof wij zelf een soort intendant willen zijn van een cultureel centrum en dus eigenlijk producties inhuren.

Die 124 000 EUR staan geboekt onder “erelonen, prestatiegelden en andere vergoedingen in het kader van het Provinciaal Archeologisch Museum”.

De goedgunstigheid van de deputatie – 124 000 EUR bovenop wat we al eens aan het NTG geven – kent dus blijkbaar geen grenzen.

Maar kan iemand mij uitleggen wat deze voorstelling – en het was een zeer aangename productie – met het archeologisch museum te maken heeft? In het kader van welk provinciaal beleid moet er überhaupt een theatervoorstelling worden ingehuurd, afgekocht om in Ename op te voeren?

Kan iemand mij ook uitleggen hoe men in ernst hoopt de uitkoopsom terug te verdienen via inkomgelden?

Ik heb even mijn rekenmachine genomen en als we bijvoorbeeld een inkomprijs hanteren van 12,50 EUR en we geven geen kortingen, aan niemand, dan moet men om de uitkoopsom terug te verdienen toch 10 000 betalende bezoekers hebben. En dan maak ik nog abstractie van de kosten voor het huren van een podium, stoelen, lichtinfrastructuur en er zal ook waarschijnlijk wat sanitair in containers moeten gehuurd worden.

Dit lijkt mij weinig realistisch.

Bovendien – afgaande op de website van het NTG – hoopt men zelfs in Ename dubbel zoveel voorstellingen te kunnen spelen dan bijvoorbeeld de reisvoorstelling die men voorziet in de Brusselse KVS.

Ik weet dat Ename geen boerengat is, maar dubbel zoveel voorstellingen als in Brussel is nogal wat men kan noemen “een ambitieuze doelstelling”.

We zitten in het Provinciaal Archeologisch Museum, dus Velzeke ligt voor de hand.

Ik betreur – en ik heb het hier al dikwijls aangeklaagd – dat men inzake het Provinciaal Archeologisch Museum Velzeke ook in deze legislatuur geen enkele stap heeft gezet om tot een sanering te komen van de beheersstructuur. Vooral omdat dit binnen het museum tussen verschillende soorten personeelsleden reeds een aantal malen tot kortsluitingen heeft geleid waar noch het publiek noch het museum beter van worden.

Het volstaat om naar het ontwerp van exploitatiebegroting 2006 van het Museum Velzeke zelf te kijken om te zien dat een beheerraad waarin de gemeentelijke vertegenwoordigers de helft –1 uitmaken in feite een anomalie geworden is.

Daar waar de provincie 602 000 EUR inbrengt, vertegenwoordigt de niet-geïndexeerde 12 394 EUR, 500 000 BEF, die de gemeente Zottegem jaarlijks inbrengt amper 2,05 %.

In het geheel van de exploitatie-inkomsten van het museum wegen de gelden van de gemeenten zelfs maar 1,66 %.

Dit is in feite een verwaarloosbaar bedrag.

En ondanks dit verwaarloosbaar bedrag durft men het nog steeds aan om met de regelmaat van een klok te zagen en te klagen dat de inwoners van Zottegem niet gratis binnen mogen in “hun” museum, want blijktbaar is het in de geesten nog altijd geen provinciaal museum.

Ik vind dit als verdediger in de raad van beheer van de provinciale belangen soms kras en soms moeilijk te verteren.

Het aspect van de derde vleugel laat ik aan collega De Loor over. Ik heb nog een paar punten te behandelen, dus ik ga niet al het gras voor de voeten van anderen wegmaaïen.

Naast Velzeke bestaat het Provinciaal Archeologisch Museum ook nog uit de poot Ename.

Ondanks al mijn kritiek op de beheersstructuur van Velzele, heb ik als gewoon raadslid enerzijds en vooral als lid van de raad van bestuur, toch een beetje een kijk op het interne reilen en zeilen van Velzeke.

Over Ename, een 100 % provinciaal museum, kan ik dit niet zeggen. Ik zou graag eens in commissie een uitgebreid jaarwerkverslag, een planning, een begroting, een deel van de begroting zien zodanig dat we echt kunnen kijken van hoe het met die twee poten van dat museum is.

Een derde poot in het geheel van het Provinciaal Archeologisch Museum is het Erfgoedcentrum dat de deputatie van plan is om te bouwen.

Er waren gedurende een tijdje stedenbouwkundige problemen. Die zijn van de baan. Ik denk dat de symbolische eerstesteenlegging waarschijnlijk wel voor binnenkort zal zijn.

Het is mij tot op heden echter onduidelijk hoe dit erfgoedcentrum zich zal verhouden of inschakelen in het geheel van het Provinciaal Archeologisch Museum.

Zal het een onderdeel zijn van het museum Ename? Zal het als een soort autonome derde pijler functioneren naast Velzeke, naast Ename? Zal er in dat geval een overkoepelende structuur komen tussen de drie pijlers? Onder wiens gezag en bevoegdheid?

Wat zal trouwens de invulling en de taak zijn van dat Erfgoedcentrum?

Er is daar in de commissie al over gepraat, maar ik krijg daar niet echt hoogte van.

Er bestaat een intentie-overeenkomst, getekend met toenmalig minister Van Grembergen dat de opvolger van het IAP een deel van de ruimten structureel en voor lange termijn zou huren. De andere gebruiker van het Erfgoedcentrum zou de vzw Ename Expertisecentrum voor Erfgoedontsluiting zijn : een vzw die de provinciale subsidies fors ziet stijgen in de ontwerpbegroting 2006 tot ruim 235 000 EUR.

Op 5 000 EUR na is dit dus een Center of Excellence-betoelaging, en dat door de toenemende internationale contacten.

Brengen we echter het voordeel in natura – de huisvesting – in rekening, mogen we in feite zelfs stellen dat deze vzw meer krijgt dan een Center of Excellence.

Recent ontvingen we de eerste elektronische nieuwsbrief van dit Ename Expertisecentrum en ook op de provinciale website wordt er veel aandacht aan besteed. En terecht. Met de nodige trots wordt er uitgepakt met de mogelijkheid om in Vietnam een toeristisch-archeologisch project te realiseren. In de nieuwsbrief is er trouwens ook een verslag opgenomen van het bezoek van de ambassadeur van Vietnam aan het Expertisecentrum.

En alhoewel men zich uitslooft om te laten uitschijnen dat deze vzw een vanzelfsprekend en natuurlijk verlengstuk, werkinstrument is van het provinciaal beleid, moeten we echter toch vaststellen dat het hier om een louter private vzw gaat.

De scheidingslijn is dus niet zo duidelijk : wat is nu de private vzw? Wat is het provinciebestuur?

Eergisteren stond er op de provinciale website, trouwens in het kader van de persknipsels, nog een artikel naar aanleiding van de ontsluiting van de Hermescrypte in Ronse, waarbij de gedeputeerde ook in de pers het woord voert en het heeft over "ons Erfgoedcentrum" en "ons Expertisecentrum", maar die "ons" is een rekbaar begrip. Strikt juridisch klopt dit niet.

Het volstaat immers om wat op het internet te surfen om de statuten te kunnen lezen van die vzw Expertisecentrum en tot de vaststelling te komen dat het hier om een vzw gaat die enkele jaren geleden werd opgericht door onder andere de gedeputeerde van Cultuur en onder ander de conservatrice van het Museum Ename, echter niet namens of in opdracht van de provincie, maar als private personen.

Via artikel 34 van de statuten van de vzw werd als voorzitter van een Internationale Raad voor Wetenschappelijk Advies professor Herman Balthazar aangetrokken. Een kundig man, maar ook hij werd niet in zijn toenmalige functie van gouverneur of namens de provincie aangetrokken, maar als privaat persoon.

Ik had dan ook graag uitgelegd gekregen wat nu eigenlijk de band is van deze vzw met het provinciaal beleid, met de provincie als openbaar bestuur?

Natuurlijk is er de persoon van de gedeputeerde voor Cultuur, die voorzitter is van die vzw. En ik wens de gedeputeerde een zeer lang leven toe, maar als hij morgen een hartaderbreuk krijgt, of zo, of iets anders, zitten we eigenlijk toch wel met een praktisch probleem.

Wat is de betekenis van deze vzw voor het provinciaal cultuurbeleid?

Bovendien heeft deze vzw een pak personeel in dienst en alhoewel ze in een provinciaal pand gehuisvest zijn en een belangrijk deel van hun lonen met provinciale subsidies worden betaald, bestaat er strikt genomen geen enkele band met het provinciebestuur.

Bovendien moeten we vaststellen dat indien deze vzw zou ophouden te bestaan de activa niet zouden terugvloeien naar het provinciebestuur, maar naar de vzw SAKO.

Waarschijnlijk moet er in de marge van het Erfgoedcentrum inderdaad één of andere vzw-structuur blijven bestaan om als postbus te dienen voor allerhande Vlaamse of Europese subsidies. Ik zou zelfs zeggen : hoe meer Vlaamse en Europese subsidies, hoe liever. Maar zoals het er nu naar uitziet, vanuit mijn perspectief, en ik kan mij natuurlijk vergissen, lijkt het er sterk op dat het met provinciaal geld opgetrokken Erfgoedcentrum uiteindelijk niets meer dreigt te worden dan een lege schelp, een omhulsel, om enerzijds een autonome instelling, de opvolger van het IAP, en anderzijds een private vzw te huisvesten.

Dat kan, dacht ik, toch niet de bedoeling zijn van een investering van ruim 400 000 000 BEF.

Ik weet dat het op de valreep is, maar ik denk dat het college van gedeputeerden nog vóór de provincieraadsverkiezingen van oktober 2006 inzake de werking van dit erfgoedcentrum en het structureel verankeren van het expertisecentrum binnen het provinciaal kader een aantal knopen dient door te hakken.

De volgende legislatuur heeft er geen baat bij om met een kaduke structuur te starten. Ik denk dat Velzeke dat heeft bewezen.

De monumentenwacht.

Ook daar zit ik in de raad van beheer.

In het kader van de algemene inkrimping van de overdrachten voorziet de ontwerpbegroting 2006 een daling van de subsidies aan de monumentenwacht met ongeveer 6 000 EUR ten opzichte van de begroting 2005. Een daling zelfs tot onder het niveau van de rekening 2004.

Wie de werking van de monumentenwacht een beetje kent, weet dat het gros van de uitgaven bestaat uit de lonen van de monumentenwachters, zowel exterieur als interieur.

Een daling van de uitgaven kan dus enkel door het minder snel of het niet vervangen van een monumentenwachter als die uitvalt ingeval van ziekte of uitdiensttreding, dus in feite door minder dienstverlening door de monumentenwacht.

Dat kan natuurlijk absoluut niet de bedoeling zijn en ik ben dan ook blij dat de gedeputeerde reeds in commissie heeft toegezegd om via een begrotingswijziging het gat opnieuw dicht te fietsen.

Maar waarom de deputatie deze tweetrapsraket inbouwt, is mij toch niet duidelijk.

Dat men een sluitende begroting wenst voor te leggen, oké. Maar toch niet eerst via cosmetisch zou ik bijna zeggen verlaagde kredieten in te schrijven waarvan men uiteindelijk weet dat men ze toch terug zal moeten optrekken. Dit is niet de meest galante werkwijze.

Het Caermersklooster.

Ik dacht eerst om met het Caermersklooster te beginnen, maar ik zal ermee sluiten.

Over het Caermersklooster kan ik op het einde van deze legislatuur in feite zeer kort zijn.

Inzake de restauratie – en collega Liebaut sprak, vrees ik, niet ten onrechte in zijn openingstoespraak over de heropbouw – staan we waar we zes jaar geleden stonden : in feite nergens.

En hoe verrassend het misschien ook kan klinken, daarmee heeft de deputatie perfect uitgevoerd en waargemaakt wat ze in haar beleidsverklaring 2001-2006 had aangekondigd.

Wie namelijk de moeite neemt om de tekst van die beleidsverklaring, pagina 68, te herlezen, zal daar wel een aantal volzinnen over het Caermersklooster zien staan, maar zeer letterlijk staat daar geen woord dat we in deze legislatuur inderdaad van plan zijn om te beginnen met een restauratie of die een restauratie overwegen.

Eigenlijk staat er alleen maar, en ik citeer : “prioritair in de verdere uitbouw van het Caermersklooster is de derde restauratiefase”.

Letterlijk gezien is de deputatie dus volledig conform geweest met haar beleidsverklaring.

Tot slot Baasrode.

Het is een dossier van industrieel archeologisch belang. Het is tot op heden nog steeds een patrimoniumdossier. Misschien wordt het tijd om het dossier naar de sector cultuur, met natuurlijk de bijhorende financiële middelen, over te dragen. Ik denk dat het een meer logische werkwijze zou zijn.

Dank u.

De heer Beke

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Cultuur is in deze provincieraad steeds een belangrijk aandachtspunt geweest en dat is het vandaag nog. En ook terecht.

In de vele voorbije jaren wist de provincie zich immers actief op het culturele gebied. Denk maar aan de vele verschillende activiteiten. We kunnen dus stellen dat de provincie cultureel een naam heeft, alhoewel het cultuurdebat – en de collega's die hier al sinds jaren aanwezig zijn zullen dat beamen – pas goed op gang kwam sinds de jaren 1982-1983.

Dat ontlokte zelfs toen bij de toenmalige gouverneur tijdens zijn toespraak op het banket ter afsluiting van het begrotingsdebat de wat zure opmerking dat er teveel over cultuur was gesproken. Hij voegde er zelfs aan toe, met een Gents accent, meende ik verstaan te hebben : “cultuur, vodden en benen”, waarop een grote groep van de raadsleden prompt het banket verliet.

Dit is het verleden.

In de daarop volgende jaren zijn er hier vaak harde debatten gevoerd over cultuur. De toenmalige cultuurgedeputeerde lag vaak onder vuur en is meer dan één keer aangeslagen de raadszaal uitgelopen. Maar ondanks alles was er steeds een constructieve wil om het provinciaal cultuur- en kunstbeleid op een hoger niveau te tillen.

Er was de zoektocht naar vernieuwing, maar ook de steun voor de goede aspecten van het beleid.

Vandaag is dat niet anders, nog steeds weliswaar met een kritisch-positieve houding.

Mijnheer de Voorzitter, Collega's, cultuur is voor mij ook altijd één van mijn kernaandachtspunten geweest en is dat vandaag nog steeds.

Trouwens, met veel enthousiasme heb ik in 1988 mijn licentiaatscriptie gewijd aan een studie, een doorlichting van acht jaar provinciaal cultuurbeleid als intermediair gegeven en dit over drie legislaturen, want toen waren ze vaak korter door omstandigheden. Wij waren toen gekoppeld aan de federale verkiezingen.

Mijn conclusies waren toen :

- cultuur is een aangewezen materie om ook op het intermediaire niveau beleid te voeren;
- de provincie heeft een zekere traditie op dat vlak, maar blijft steken bij een eerder traditioneel beleid;
- de actoren, deputatie en administratie, impulseren het beleid, de actor provincieraad teweinig;
- het cultuurbeleid is vooral gekenmerkt door een subsidiebeleid, dat weliswaar een ondersteunend effect heeft, maar toch weinig ruimte laat voor eigen beleid;
- ik pleitte toen voor een provinciaal cultuurbeleidsplan op lange termijn ingepast in een globaal welzijns- en vrijetijdsbeleid, dit in een sociaal-economisch kader;
- ik besloot toen met de verwijzing naar de spreuk van Gruuthuyse voor wat het provinciaal cultuurbeleid betreft "Plus est en vous" : er zitten meer mogelijkheden in, laat ze maar aan bod komen.

Is er sindsdien veel veranderd?

Ja en neen.

Ja.

Intussen kreeg het Provinciaal Kunst- en Cultuurcentrum vorm. Het is ook actief. De vraag is : hoe zullen we daar in de toekomst verder mee omgaan? Hoe zullen we dat invullen?

Er zijn ondertussen de Centers of Excellence, die wij substantieel ondersteunen.

Er is het Provinciaal Archeologisch Museum Velzeke-Ename.

Er zijn onze participaties in nieuwe projecten : het STAM en er was ook onze participatie in de voorbereiding van het nu afgevoerde Forumproject.

Er blijven natuurlijk de tentoonstellingen, de prijzen, de toernooien en de vele andere activiteiten.

Neen.

Ik mis nog steeds een cultuurbeleidsplan met een langetermijnvisie waarin de prioriteiten en een specifiek cultureel profiel voor de provincie zijn uitgeschreven.

Ik stel vast dat de provincie nog steeds het profiel meedraagt van een subsidiënt, van een subsidieverlenende overheid.

De adviesorganen die wij hebben - en ze zijn ook talrijk in deze sector - pleiten vaak in die geest en ook vaak voor de eigen winkel, wat voor een stuk te begrijpen is.

Is er wat dat betreft geen behoefte – en ik heb dat een paar jaar geleden al een aangehaald – om te komen tot een wat globaler adviesorgaan met eventueel sectorieel overleg?

Ik stel vast dat de actor provincieraad ook vandaag nog teweinig impact heeft op de beleidsbepaling.

Mijnheer de Voorzitter, Collega's, sta mij toe een aantal dossiers te evalueren.

Ik laat mij daarbij leiden door vier toetsstenen :

1. het provinciale belang, het Oost-Vlaamse bovenlokale belang;
2. een provinciaal profiel;
3. de transparantie;
4. de subsidiestroom, een soort kosten-batenanalyse.

We komen eerst bij het sociaal-cultureel werk.

Belangrijk – en het is reeds gezegd in het debat over welzijn – blijft de ondersteuning van deze maatschappelijke belangrijke sociaal culturele activiteiten in het middenveld. Ik denk dat we daar een belangrijke opdracht hebben.

Er ligt nu een nieuw ontwerp voor van reglement voor sociaal-culturele instellingen. Daarover hebben wij in de voorbije jaren regelmatig gedebatteerd. Ik denk – en het is mijn overtuiging – dat wij hier wellicht een kans laten liggen naar aanleiding van dit nieuwe reglement om een vernieuwend beleid te voeren. Ondanks de vroegere debatten zullen we nu – tenzij ik mij vergis – toch een ondersteuning geven aan de regionale volkshogescholen. Het was ook de bedoeling. Ligt de weg niet eerder in de richting van "project-, start-, experimenten- en vernieuwingstoelagen die dan weliswaar over meerdere jaren zijn gespreid en op die manier ook een substantiële ondersteuning kunnen bieden? Dit dan ingepast in de

doelstellingen van een provinciaal prioriteitenplan waarvan wij kunnen zeggen “degenen die meewerken aan de realisatie ervan kunnen wij ondersteunen”, wat niet uitsluit dat nieuwe dingen kansen moeten krijgen.

Ten tweede zijn er de Centers of Excellence, die we belangrijk vinden omwille van hun grote culturele waarde en uitstraling :

- het Internationaal Filmfestival beantwoordt daar volledig aan en brengt ook de provincie zelfs op het internationaal niveau;
- hetzelfde geldt ook voor het Festival van Vlaanderen. Maar misschien moet de provincie zich iets sterker profileren in het tweede luik.

Het Festival brengt de concerten hier in Gent met een grote uitstraling en de laatste jaren, dankzij de steun van de provincie, naar de historische provinciale steden.

Misschien moeten we in dat spoor ons iets sterker nog profileren naar de gemeenten toe. Ik heb er een aantal bijgewoond en ik moet zeggen dat men zelfs vaak niet eens weet dat het een concert is van het Festival van Vlaanderen, laat staan van de provincie.

Ik denk dat we daar een nieuwe opdracht kunnen hebben;

- het Kunstencentrum Vooruit beantwoordt eveneens aan de verwachtingen.

Bovendien communiceren deze drie centra ook perfect naar de raad. We krijgen regelmatig informatie, ze gaan in op onze uitnodiging om in de commissie uitleg te geven en dergelijke meer. We kunnen er ook regelmatig kennis mee maken naar aanleiding van een activiteit.

Dat kunnen we niet of veel minder zeggen over de anderen. Ik noem dan de Opera. Ik hoor daar weinig over. De Capitole vernoem ik hier, alhoewel het geen Center of Excellence is, maar het zit toch op dat niveau. Collega Gillis heeft daarop al gezinspeeld. En het NTG. Ik moet dat zeggen, ondanks het feit dat het NTG een substantieel en een extra waardering heeft, bijna het dubbele van de anderen. Natuurlijk zijn we daar gevat door de koppelsubsidie, uiteraard, maar draagt het bijkomend bedrag wel bij tot de profilering van de provincie?

Dat is een vraag die we ons in alle ernst en constructief moeten durven stellen.

Is in de afgesloten overeenkomsten trouwens bepaald wat de te behalen eindtermen zijn?

We moeten misschien eens kijken wat de voorwaarden zijn die wij opleggen aan deze Centers of Excellence en of ze die eindtermen wel halen.

Ik denk dat dat een goede evaluatietoets kan zijn.

Ik denk dat we hier aan een grondige evaluatie en debat toe zijn.

Wellicht is het ook aan te bevelen, te bepalen wat onze specifieke verwachtingen zijn. Misschien moeten we dat iets scherper doen naar de toekomst, met betrekking tot een duidelijke profilering van de provincie. Dan moeten wij ons afvragen of ze wel allemaal aan die voorwaarden voldoen.

Ten derde wil ik even stilstaan bij het provinciaal musea- en erfgoedbeleid.

In tegenstelling tot vroeger – de tijd waarnaar ik refereerde, waren we bezig over het Boerenkrijgmuseum dat er nooit is gekomen, over het Molenmuseum dat intussen een Molencentrum is geworden, over een Volkssterrenwacht die er niet is gekomen. Dat was toen de discussie van de provinciale musea – beschikken we nu wel over een provinciaal museum die naam waard en ook met een behoorlijke inhoud, namelijk PAM Velzeke-Ename.

De vraag is : is er wel een provinciaal museaal beleid?

Ja, en ook weer neen.

Ja.

Wij wisten ons te profileren op het archeologisch vlak. Er is de decretale regionale erkenning van het museum. Er is de waardevolle werking en de indrukwekkende activiteiten die daar ontplooid worden. Wij kunnen rekenen op toegewijde ambtenaren en medewerkers. Zij weten het PAM een gezicht te geven en verdienen dus onze waardering.

Ja, want wij beschikken over museumconsulenten die een waardevolle begeleidende, ondersteunende en expertisefunctie vervullen als provinciaal steunpunt op het vlak van musea.

Neen, want er is wel een museumbeleidsplan dat het decreet ons oplegt. Maar ik mis ook hier dat provinciaal cultuurbeleidsplan met een lange termijnvisie dat aangeeft van hoe wij ons op cultureel gebied kunnen onderscheiden en profileren. Het nieuwe decreet op erfgoed, en dus ook op de musea, legt ons trouwens ook die verplichting op. Wij zullen daar toch mee geconfronteerd worden.

Ligt dan de toekomst van het provinciaal museabeleid niet meer in een uitgesproken integraal cultureel erfgoedbeleid?

Ik denk dat dit de grote uitdaging is waar we verder moeten op ingaan.

Cultureel erfgoed is volgens het decreet “de materiële en immateriële betekenisdragers uit het verleden die gemeenschappelijke betekenissen verkrijgen binnen een cultureel referentiekader”. Het is dus wat we erven uit het verleden, van vroegere generaties, wat waardevol is. Dat zijn monumenten, archeologische resten, kunstwerken, gebruiksvoorwerpen, foto's, archieven, maar ook verhalen, tradities, festiviteiten, feestvieringen, liederen, toneel.

We vinden ze kostbaar, hetzij voor hun geldelijke, sentimentele of wetenschappelijke en educatieve waarde die ze hebben. En de museale functie is dan, in functie daarvan, die onderdelen van het culturele erfgoed te behouden, te beheren, te ontsluiten.

Een museum heeft dus een wetenschappelijke en publieksgerichte functie. Het presenteert en informeert in functie van studie, educatie en ook genoeg.

Rekening houdend met deze gegevens, ligt het dan niet voor de hand dat het Provinciaal Erfgoedcentrum dé drager bij uitstek wordt van dat provinciale integrale erfgoedbeleid? De opdrachthouder ervan?

Het Provinciale Erfgoedcentrum, dat deel uitmaakt van het PAM Velzeke-Ename, heeft daardoor, en ook daartoe, alle troeven : het sluit aan bij een archeologische abdijsite, het is een verlengstuk van het museum 't Ename, er is het beschermd bos 't Ename, de dorpskern, het landschap, enz.

Dus alle ingrediënten zijn daar aanwezig.

Alle bovengenoemde functies worden er trouwens ook vandaag reeds vervuld.

De aanwezigheid van het VIOE – het Vlaams Instituut voor Onroerend Erfgoed – verzekert het wetenschappelijk aspect. En, Collega's, samen met het museumconsulentschap, wat ik reeds heb genoemd, de archiefcentra – wij beschikken over vier archiefcentra die wij ook substantieel ondersteunen, heel belangrijk -, het Molencentrum MOLA, de provinciale monumentenzorg, het huis Anton van Wilderode, die we willen maken als spil van literatuur en poëzie, maar ook het Poëziecentrum, het KANTL, waarom niet, en andere actoren, beschikken wij in deze provincie over uitzonderlijk sterke troeven om de provincie te profileren op het vlak van cultureel erfgoed als integraal erfgoedproject.

De nieuwbouw van het erfgoedcentrum laat ons toe al deze aspecten aan bod te laten komen.

De provincie kan van hieruit dan ook ondersteunend werken naar de gemeentelijke en particuliere initiatieven en haar kennis en know-how ter beschikking stellen.

Het PAM is dus bijzonder goed geplaatst voor het voeren van een gecoördineerd netwerkbeleid. En met alle actoren Vlaanderen, de lokale en het Ename Expertisecentrum, dat kennis internationaal kan uitdragen en ook commercialiseren - het is net zo een beetje als de universiteit die naast onderzoek en kennisverspreiding, dus lesgeven, ook diensten verlenen, ook die producten probeert te commercialiseren – moeten duidelijke convenanten worden afgesloten waarvan de inhoud past in ons provinciaal cultureel erfgoed- en museumbeleid.

Verwijzend naar mijn algemene tussenkomst namens de VLD-fractie, wensen wij dat deze overeenkomsten duidelijk en transparant zijn, niet alleen wat de geldstromen betreft, maar ook wat de opdrachten en de werking van deze actoren betreft. En dat er voortdurend informatie wordt overgebracht naar de commissie en naar de raad vinden wij een absolute noodzaak. Dat zal ook de participatie van de raad trouwens activeren.

Nu de sleuven van het Provinciale Erfgoedcentrum zijn gegraven hoeft het PAM ook niet te wachten op het centrum om dat centrum verder gestalte te geven. Ik hoop dat er voldoende middelen in de begroting zijn voorzien.

De nieuwe projecten.

De provincie is een belangrijke partner in het STAM. Collega Patrick Gillis heeft daar reeds uitvoerig over gesproken. Ik vind – en ik sluit aan bij de trend en de tendens die leeft, en de mening van de deputatie – dat we ons hier niet mogen beperken tot een loutere geldschieter. Dat is ook niet onze ambitie. Maar ik denk dat het toch duidelijk moet zijn, ook naar de andere partners, dat dat niet onze rol kan zijn.

Ik ben er dus voorstander van dat wij ons binnen dit project als provincie duidelijk profileren. De provincie kan herkenbaar zijn als aanbrenger van het element “stedelijkheid”, het leven in en rond de stad, vooral rond de stad, in de provincie Oost-Vlaanderen.

Waarom niet de relatie provincie-steden daar ook mee aan bod laten komen?

Dat zou misschien een nieuw gegeven zijn en op die manier zou de provincie ook wat meer in de kijker komen te staan.

De discussie over het nieuwe project aan de Waalse Krook is blijkbaar ook weer op gang gekomen. Niet het bibliotheekaspect interesseert ons, maar een eventueel project met een uitgesproken eigen provinciaal profiel.

Dat heb ik toch gehoord, ook in het antwoord.

De gouverneur suggereert een “audiovisueel project”. Ik denk dat muziek in al zijn aspecten er ook nog wel één kan zijn of blijven, want het was muziek, maar men heeft het dan verbreed naar beeld, enz.

Herinner u ook mijn tussenkomst in een vorige provincieraad.

Mijnheer de Voorzitter, Collega's,

Er zijn natuurlijk nog andere interessante cultuurdossiers die onze aandacht vragen, maar andere collega's zullen nog bij bepaalde dossiers tussenkomen.

Ik vat samen en besluit :

1. mijn vraag naar een provinciaal cultureel beleidsplan met aandacht voor een behoeftedekkend aanbod en met prioriteiten;
 2. een grondige evaluatie van de Centers of Excellence, in het bijzonder ook van onze steun aan het NTG;
 3. voor het museaal beleid een duidelijker profilering in de richting van “PAM – Erfgoedcentrum”, zoals ik het daarnet heb gezegd, als centraal gegeven. Een meer transparante regeling voor de partners die daarbij betrokken zijn;
 4. een verdere invulling op termijn van het Kunst- en Cultuurcentrum en het Caermersklooster;
 5. bij de nieuwe projecten STAM en eventueel de Waalse Krook een duidelijke provinciale profilering.
- Maar dat laatste geldt ook in toenemende mate voor het hele provinciale cultuurbeleid.

Mijnheer de Voorzitter, Collega's, ik wil besluiten.

Cultuur is vormgeving aan en dus de veruitwendiging van het geestelijk-materiële aspect van het menselijk bestaan. Dat vergt moed, vaardigheid, creativiteit, debat, maar vooral ook durf. Het koestert tederheid en schoonheid, het verheft.

Cultuurbeleid is dan de politiek-maatschappelijke visie daarop. Het heeft oog voor verspreiding, participatie en stimulering. En het schept vooral een ruimte voor elke mens die als uniek individu kansen moet krijgen tot de realisatie van zijn maximale zelfontplooiing.

De provincie moet zich hierbij meer profileren als de ruimteschepper op dat bovenlokale niveau. Die opdracht, Mijnheer de Voorzitter, Collega's, Gedeputeerden, die uitdaging ligt hier bij ons en nergens anders.

Dank u.

De heer Lootens

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

We hebben hier twee tussenkomsten aanhoord. Alle tussenkomsten zijn goed. De ene stelt een vraag van drie seconden, de andere houdt een tussenkomst over het beleid.

We zijn begonnen om 17 00 uur. Het is nu 17 50 uur en we zijn hier nog met 25 aanwezig.

Ik vind dat het cultuurbeleid beter verdient.

Ik stel voor dat we stoppen.

Het is niet om mijnheer Joris te stoppen, maar wel om morgen misschien wat meer aandacht te hebben in de raad, voor gelijk wie. Wie spreekt wil spreken voor de hele raad.

Ik zou voorstellen te stoppen zodat het cultuurbeleid morgen ook kan besproken worden met de volle aandacht van de raad en met het korte, maar zeer krachtige antwoord van de deputatie.

Het is altijd hetzelfde met het cultuurbeleid. Het kan niet anders. Het komt achteraan, we beginnen om 17 00 uur en de aandacht verslapt enorm. Het is bijna of er een toelating gegeven wordt om de raad te verlaten.

Ik stel voor om te stoppen en morgen voort te doen.

Dank u.

De heer voorzitter

Mijnheer de Fractie leider,

Ik deel uw mening en ik had reeds een streep getrokken na de tussenkomst van mijnheer Marc Joris. Indien hij die kan houden binnen een bepaalde tijdsperiode, graag nu nog, zodanig dat we morgen kunnen aanvatten met mijnheer Van Hove.

We hebben nog een paar zware items af te werken.

We krijgen morgen nog meer dan 10 vragen over cultuur, eventueel gepaard gaande met bijkomende vraagstellingen en het antwoord van de deputatie. We hebben dan nog het beleidsdomein van gedeputeerde Van Gaeveren en het beleidsdomein van gedeputeerde Van Cauter.

Ik geef nu nog het woord aan collega Joris zodat we daarna kunnen afsluiten.

De heer Stevenheydens

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

De fractievoorzitter van de sp.a, mijnheer Lootens, deed een concreet voorstel om nu te stoppen. Ik zie ook nog een aantal collega's weggaan. Ik stel voor om zijn voorstel toch te aanvaarden.

Dank u.

De heer Lootens

Mijnheer de Voorzitter,

Ik dring aan.

Cultuur is een groot domein waarbij men soms kritiek heeft tot bij de eerste gedeputeerde. Er wordt veel geld gespendeerd in cultuur door overdrachten. Dit verdient meer en de bespreking zal duren zolang ze duurt. Maar om 17 50 uur iemand voor 15 mensen laten spreken, dan kan men evengoed de tekst ronddelen en naar huis gaan.

Ik zou voorstellen dat we stoppen. Ik wil niet ambetant doen, maar we zullen morgen beter van start gaan als we nu stoppen.

Dank u.

De heer voorzitter

Na de opmerkingen van de twee fractieleiders aanhoord te hebben, besluit ik dat we nu stoppen, maar wel op één voorwaarde, Collega's, namelijk dat we morgenmiddag om 14 00 uur – en ik meen het – kunnen starten.

De stand van het debat bepalend : morgen om 14 00 uur verderzetting van de bespreking cultuur, kunsten en oudheidkunde.

EINDE VAN DE ZITTING